

ΜΑΣΚΑ

Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ι Κ Η Ε Κ Δ Ο Σ Η Θ Ο Κ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2020 • 2021

ΤΕΥΧΟΣ 1
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2021

ΕΚΔΟΣΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μαρία Ευσταθίου, Κυριακή Αργυρού, Δημήτρης Πήσας

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
Κυριακή Αργυρού, Δημήτρης Πήσας

ΣΥΝΤΑΞΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
Μαρίνα Μαλένν

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
Δημήτρης Πήσας

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ / ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
grafish design (Κατερίνα Τσεβά)

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Τυπογραφείο Πλέσας | Κάρδαρη

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2020 • 2021
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΘΟΚ
ΤΕΥΧΟΣ 1 / ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2021

ΜΑΣΚΑ

Περιεχόμενα

04

ΟΡΝΤΙΝΟ

06

50 ΧΡΟΝΙΑ ΘΟΚ

07

EDITORIAL

08

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ο Θάνατος του Εμποράκου του Άρθουρ Μίλλερ

10

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Νεοκλής Νεοκλέους

14

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Γιώργος Μουαϊμης

18

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Σε κρίσιμη κατάσταση του Αντώνη Γεωργίου

20

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Αντώνης Γεωργίου

24

ΣΚΗΝΗ 018

Αριστοφάνης τόσοσ δα! σε κείμενο Κώστα Σιβλέστρου και μουσική Χριστίνας Αργύρη

26

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Κώστας Σιβλέστρος

27

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Χριστίνα Αργύρη

28

ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

ΔΡΑΣΕΙΣ 2020-2021 | ΝΕΟΣ ΣΕ ΕΡΗΜΟ ΝΗΣΙ
Το παράδειγμα του δόκτορα Κόρτσας του Ντέιβιντ Γκρεγκ

30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Ειρήνη Ανδρέου, Γιάννης Καραούλης, Ελένη Μολέσκη

33

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Οι έφηβοι των εργαστηρίων

36

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Ερασιτέες της τέχνης του θεάτρου

38

Πανδημία και θέατρο στην Ευρώπη

40

Θεατρικό Καταφύγιο

41

ΝΕΟ ΑΙΜΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Χριστίνα Παπαδοπούλου

42

ΠΑΛΙΑ ΦΡΟΥΡΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ / Πόπη Αβραάμ

44

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΑΡΧΕΙΟ

Φωτογραφικό αφιέρωμα στην Άλκηστη Παυλίδου

48

ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΣΤΟΝ ΘΟΚ

49

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΘΟΚ

51

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Όρντινο

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ο Θάνατος του Εμποράκου

του Άρθουρ Μίλλερ

Σκηνοθεσία: Νεοκλής Νεοκλέους

22.1.2021 – 28.3.2021*

Παρασκευή-Σάββατο 20:30, Κυριακή 18:00

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Σε κρίσιμη κατάσταση

του Αντώνη Γεωργίου

Σκηνοθεσία: Αιμίλιος Χαραλαμπίδης

15.1.2021 – 21.3.2021*

Παρασκευή-Σάββατο 20:30, Κυριακή 18:00

ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Το παράδειγμα του δόκτορα Κόρτσακ

του Ντέιβιντ Γκρεγκ

Σκηνοθεσία: Γιάννης Καραούλης

22.11.2020 – 12.2.2021*

Παρασκευή 20:30, Σάββατο-Κυριακή 18:00

ΣΚΗΝΗ 018

Αριστοφάνης τόσος δα!

του Κώστα Σιλβέστρου

Σκηνοθεσία: Κώστας Σιλβέστρος

Μουσική: Χριστίνα Αργύρη

11.10.2020 – 7.3.2021*

Σάββατο 15:00, Κυριακή 10:30

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ – ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗΣ**

Δημιουργική Γραφή για το Θέατρο (I)

με τη Δρα Μαρία Α. Ιωάννου

3.2.2021/16:00-19:00

Οι φυσικές επιστήμες στις [παραστατικές] τέχνες: Διεπιστημονικές, αναλυτικές και πρακτικές εφαρ- μογές στον παγκόσμιο καλλιτεχνικό τομέα

με τον Σωτήρη Χ. Δημητρίου και

τον Δρα Νεκτάριο Ροδοσθένους

10.2.2021/16:00-19:00

Μεγάλοι ζωγράφοι σκηνοθετούν

με την Κωνσταντίνα Χρίστου

17.2.2021/16:00-19:00

S.T.E.M. Movement Workshop

με την Άννη Χούρη

24.2.2021/16:00-19:00

Όρντινο

Από το λατινικό *ordo* = τάξη, ευταξία, σειρά

Αν και ο όρος είναι καθιερωμένος στην ιδιόλεκτο της τηλεόρασης και του κινηματογράφου, χρησιμοποιείται εξίσου και στη διαδικασία παραγωγής μιας θεατρικής παράστασης. Αφορά το πρόγραμμα προβών ή/και το ημερολόγιο των προγραμματισμένων παραστάσεων και άλλων εκδηλώσεων ενός θεάτρου.

* Ημερομηνίες αρχικού προγραμματισμού, ο οποίος ακυρώθηκε λόγω των μέτρων κατά της πανδημίας.

** Ο προγραμματισμός των εργαστηρίων ισχύει, νοουμένου ότι θα το επιτρέψουν τα μέτρα κατά της πανδημίας.

50 χρόνια ΘΟΚ

Χαιρετίζω την περιοδική έκδοση του Θεατρικού Οργανισμού Κύπρου με τον επίκαιρο τίτλο *Μάσκα*, στην οποία ξεδιπλώνεται με ενδιαφέροντα και χρηστικό τρόπο, χάρη στην πλούσια ύλη του, η καλλιτεχνική δραστηριότητα του ΘΟΚ την τρέχουσα περίοδο, φιλοξενώντας δημιουργούς των παραγωγών του και τιμώντας πρόσωπα που διαμόρφωσαν με το έργο και την παρουσία τους την πορεία του μέσα στο χρόνο.

Θα αναρωτηθεί κανείς εύλογα: Έχει νόημα η έκδοση ενός περιοδικού που αφορά τις παραγωγές μας, τη στιγμή ακριβώς που δεν επιτρέπεται να τις παρουσιάσουμε στο κοινό μας; Ναι, ίσως φαίνεται αντιφατικό. Όμως όλοι εμείς εδώ στον Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου παραμένουμε ανυποχώρητα αισιόδοξοι και παρόντες με κάθε δυνατό τρόπο, μέχρι τη στιγμή που θα είμαστε σε θέση να ανανεώσουμε το ραντεβού μας στις θεατρικές αίθουσες.

Με αφορμή λοιπόν τα πενήντάχρονά του και τον εορτασμό τους, είμαι βέβαιη ότι ο ΘΟΚ θα συνεχίσει να δημιουργεί με αδιάλειπτη ροή και να βαδίζει σε νέα εδάφη δυναμικά, φωτεινά, πολυφωνικά και με εξωστρέφεια, διευρύνοντας και εμπλουτίζοντας την επικοινωνία του με το θεατρόφιλο κοινό.

Αντιγόνη Παπαφιλίππου
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Editorial

Το editorial που διαβάζετε τροποποιήθηκε την τελευταία στιγμή. Στην αρχική του εκδοχή αναφερόταν στην επιθυμία μας να δημιουργήσουμε, με αφορμή την επέτειο των 50 χρόνων του ΘΟΚ, ένα ενημερωτικό έντυπο, ως μετεξέλιξη της προηγούμενης τριμηνιαίας έκδοσης του Οργανισμού, που με το περιεχόμενό του –συνεντεύξεις, αφιερώματα, φωτογραφίες, κ.ά.– θα προσφέρει ενδιαφέρουσες πληροφορίες για τα έργα, τους συντελεστές, την ιστορία και τις δράσεις του Οργανισμού, προσκαλώντας το κοινό στους χώρους του θεάτρου. Εξηγούσαμε, επίσης, την επιλογή του ονόματός του, με βάση την ιστορική συγκυρία από την οποία ξεκίνησε: ο τίτλος *Μάσκα* κλείνει το μάτι σε μια περίοδο που δοκίμασε τις αντοχές μας, ενεργοποίησε τα αντανακλαστικά μας και επαλήθευσε τον επαγγελματισμό των ανθρώπων της τέχνης, αναδεικνύοντας τη ζωτική ανάγκη της απευθείας επικοινωνίας θεατή και ηθοποιού. Παράλληλα, μας υπενθυμίζει ότι η μάσκα, ως υλικό αντικείμενο, αποτελεί βασικό εργαλείο –κυριολεκτικά ή μεταφορικά– της δουλειάς στο θέατρο.

Οι πρόσφατες εξελίξεις και ανακοινώσεις, σύμφωνα με τις οποίες οι εργασίες των θεάτρων αναστέλλονται μέχρι νεοτέρας, ανέτρεψαν πολλά στον προγραμματισμό μας. Ήδη οι δύο πρεμιέρες του Ιανουαρίου, στην Κεντρική και τη Νέα Σκηνή, έχουν αναβληθεί, ενώ, σε ό,τι σχετίζεται με τις επόμενες δράσεις μας, βρισκόμαστε σε αναμονή για να τις επαναπρογραμματίσουμε. Αυτή η αναστάτωση, που «τραυματίζει» τους καλλιτέχνες και το έργο τους, μας έκανε να αναρωτηθούμε προς στιγμήν εάν έπρεπε να προχωρήσουμε με την έκδοση στις παρούσες συνθήκες. Όμως δεν μετεωριστήκαμε για πολύ. Ο ΘΟΚ, από τον προηγούμενο Μάρτιο μέχρι σήμερα, με τη στάση του απέναντι στις εξελίξεις, μια στάση ευθύνης, σοβαρότητας, καλλιτεχνικής τόλμης και συνέπειας, προχώρησε με σταθερό βήμα, υλοποίησε πολλά –και σίγουρα περισσότερα από τα προβλεπόμενα– και στήριξε το καλλιτεχνικό δυναμικό, δίνοντας ένα στοιχείο αισιοδοξίας για το αύριο. Στην ίδια γραμμή, επιλέξαμε να μην αναστείλουμε την έκδοση του περιοδικού αυτού, επειδή πιστεύουμε ότι, αργά ή γρήγορα, οι πληροφορίες που καταγράφονται σε αυτό θα αποκτήσουν ζωή και επειδή η επικοινωνία με τον κόσμο μας είναι για εμάς ζωτικής σημασίας. Δεν θα βρείτε ημερομηνίες και ώρες των παραστάσεων και των δράσεων, ούτε στοιχεία για τις περιοδείες μας. Θα βρείτε όμως το πνεύμα, το πάθος και την ενέργεια των ανθρώπων που εργάζονται στον Οργανισμό και που αισιοδοξούν πως όσα υπάρχουν σε αυτό το τεύχος –αλλά και στα επόμενα– θα γίνουν σύντομα πράξη, εκεί όπου το θέατρο ζει και αναπνέει: στη σκηνή, στην πλατεία, στους χώρους της πρόβας και στις αίθουσες των εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων.

Σάββας Κυριακίδης
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο Θάνατος του Εμποράκου

του Άρθουρ Μίλλερ

**Δεν είμαι γεννημένος ηγέτης. Ούτε κι εσύ!
Ένας φουκαράς ήσουνα πάντοτε.
Ένας εμποράκος που δούλεψε σκληρά
και στο τέλος δεν κατάφερε τίποτα.
Όπως οι περισσότεροι γύρω μας.**

Μια από τις κορυφαίες στιγμές της σύγχρονης αμερικανικής δραματουργίας, μια τραγωδία του απλού ανθρώπου, ένα έργο για την πτώση και τη διάψευση των ιδανικών, που πραγματεύεται την αποτυχία των προτύπων της ευτυχίας, με επίκεντρο τη συγκρουσιακή σχέση πατέρα-γιου.

Ο εμποράκος Ουίλλυ Λόμαν, στην έβδομη δεκαετία της ζωής του, είναι πλέον ανίσχυρος να διατηρήσει την απόδοσή του στην εργασία του και να συντηρήσει την οικογένειά του. Επιπλέον, οι προσδοκίες που εναπόθεσε στους γιους του για επαγγελματική και κοινωνική καταξίωση διαψεύδονται μία προς μία. Ξεθωριασμένος σωματικά και ψυχικά, βυθίζεται σε αναμνήσεις, σκέψεις και ονειροπολήσεις, που εισβάλλουν σαν σφήνες στο παρόν του, συνυπάρχουν μαζί του και καθορίζουν με τον πιο δραματικό τρόπο το μέλλον όλων τους.

Ο σκηνοθέτης Νεοκλής Νεοκλέους, με απόλυτο σεβασμό στην αρχιτεκτονική του κειμένου, μα και με φαντασία, αναδεικνύει νέες διαστάσεις, φωτίζει νέες περιοχές και «συνομιλεί» με σημερινούς προβληματισμούς. Μαζί του έμπειροι και νεότεροι ηθοποιοί συνθέτουν ένα εξαιρετικό σύνολο ερμηνευτών που καλείται να μεταφέρει στη σκηνή το σύμπαν του Άρθουρ Μίλλερ, ενός από τους πιο σημαντικούς συγγραφείς που γνώρισε ο προηγούμενος αιώνας.

Μετάφραση
ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ-
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΕΡΑΧΑΣ

Σκηνοθεσία
ΝΕΟΚΛΗΣ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ

Επεξεργασία κειμένου
ΝΕΟΚΛΗΣ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ-ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΕΣΙΗΤΗ

Σκηνικά
ΣΑΒΒΑΣ ΜΥΛΩΝΑΣ

Κοστούμια
ΡΕΑ ΟΛΥΜΠΙΟΥ

Μουσική σύνθεση
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Σχεδιασμός φωτισμών
ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΡΤΑΡΗΣ

Βοηθός σκηνοθέτη
ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΕΣΙΗΤΗ

Παίζουν
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΙΟΛΑΡΗ, ΝΙΚΗ ΔΡΑΓΟΥΜΗ
ΑΝΤΡΕΑΣ ΚΟΥΤΣΟΦΤΑΣ, ΠΑΝΟΣ ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ
ΛΕΑ ΜΑΛΕΝΗ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΡΤΙΔΗΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΙΧΑΗΛ, ΜΑΡΙΑ ΜΙΧΑΗΛ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΑΪΜΗΣ, ΝΕΟΚΛΗΣ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ
ΦΩΤΗΣ ΦΩΤΙΟΥ, ΒΑΣΙΛΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Παραστάσεις

Λευκωσία: Θέατρο ΘΟΚ, *Αίθουσα Εύης Γαβριλίδης*
Από 22 Ιανουαρίου 2021 *

* Η πρεμιέρα αναβλήθηκε λόγω των μέτρων κατά της πανδημίας. Επικαιροποιημένες πληροφορίες για τις παραστάσεις και τις περιοδείες θα αναρτηθούν στην ιστοσελίδα του Οργανισμού (www.thoc.org.cy).

**Μας έμαθαν να ζούμε
βασίζοντας την ευτυχία μας
σε υλικά αγαθά που
στην πραγματικότητα
ούτε καν μας ανήκουν.**

Άρθουρ Μίλλερ

Ο Άρθουρ Μίλλερ (17 Οκτωβρίου 1915-10 Φεβρουαρίου 2005) υπήρξε μία από τις σημαντικότερες μορφές της μεταπολεμικής αμερικανικής δραματουργίας. Η ζωή του και ο θεατρικός του λόγος έδωσαν το στίγμα ενός βαθιά πολιτικοποιημένου συγγραφέα, πολέμιου του μακαρθισμού, που ωστόσο απέφυγε στο έργο του τη ρητή διατύπωση πολιτικών μηνυμάτων, αναδεικνύοντας, από την άλλη, έντονες οικουμενικές, υπαρξιακές και κοινωνικές ανησυχίες.

Στο θεατρικό προσκήνιο εμφανίστηκε στα μέσα της δεκαετίας του '40 με τα έργα *The Half Bridge* και *The Man Who Had All the Luck*, ενώ πρώτη του συγγραφική και, παράλληλα, εμπορική επιτυχία αποτέλεσε το 1947 το θεατρικό του έργο *Ήταν όλοι τους παιδιά μου*, που του χάρισε το Βραβείο του Κύκλου Κριτικών της Νέας Υόρκης (New York Drama Critics' Circle Award). Η καταξίωσή του ήρθε στις 10 Φεβρουαρίου 1949 με το ανέβασμα του *Θανάτου του Εμποράκου* (*Death of a Salesman*) στο Morosco Theatre του Μπρόντγουεϊ, σε σκηνοθεσία Ελία Καζάν, για το οποίο βραβεύτηκε, μεταξύ άλλων, και με το Βραβείο Πούλitzer – η πρεμιέρα του προηγήθηκε στο Locust Street Theatre στη Φιλαδέλφεια, στις 22 Ιανουαρίου του 1949. Το έργο παραστάθηκε παγκοσμίως με τεράστια επιτυχία, αποτελώντας την πεμπτουσία του αμερικανικού δράματος.

Ο Θάνατος του Εμποράκου

Ο *Θάνατος του Εμποράκου* διαδραματίζεται στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης την περίοδο της Μεγάλης Ύφεσης της δεκαετίας του '30. Στο σπίτι της τετραμελούς οικογένειας Λόμαν η άλλοτε χαρούμενη ατμόσφαιρα είναι πια τεταμένη και αποπνικτική. Ο πλανόδιος μικροπωλητής Ουίλλυ Λόμαν, που έχει περάσει πια τα εξήντα, εξουθενωμένος και απογοητευμένος από την αποτυχία του για αναγνώριση και υλική ευτυχία, κατακλύζεται από υπαρξιακή απόγνωση. Ανίκανος πια να πουλήσει τα προϊόντα του, απολύεται από τον εργοδότη του, ενώ τα όνειρα που έπλασε για την ευτυχία των δύο γιων του, Μπιφφ και Χάππυ, αποδεικνύονται ανεδαφικά.

Στο μυαλό του κυριαρχεί η σύγχυση· ψευδαισθήσεις, απαιτήσεις, αναμνήσεις από πρόσωπα και γεγονότα του παρελθόντος, ελπίδες, όνειρα και φαντασιώσεις τον καταπίνουν μέρα με τη μέρα. Στο πλευρό του βρίσκεται η σύζυγός του Λίντα, η οποία προσπαθεί στοργικά να του συμπαρασταθεί, αδυνατώντας όμως να τον κάνει να αποδεχθεί την πραγματικότητα.

Ένας κλιμακούμενος αγώνας διεξάγεται, άλλοτε στο παρόν, άλλοτε στο παρελθόν και άλλοτε σε έναν θολό ενδιάμεσο χώρο, εκφράζοντας ένα ρευστό τοπίο μεταξύ της αντικειμενικής αλήθειας και των βαθύτερων σκέψεών του, με τον Ουίλλυ Λόμαν να οδηγείται τελικά σε μια αναπόφευκτη κατάληξη.

Ο Θάνατος του Εμποράκου

Συνέντευξη
Νεοκλής Νεοκλέους

**Πώς ένα έργο βαθιά αμερικανικό,
που καταγράφει την κοινωνική
πραγματικότητα της δεκαετίας του '30,
συσχετίζεται με την εποχή μας;**

Το θεατρικό αριστούργημα του Άρθουρ Μίλλερ *Ο Θάνατος του Εμποράκου* είναι ένα έργο σπουδαίο και διαχρονικό ακριβώς γιατί παραμένει επίκαιρο σε κάθε εποχή. Αφορά την όποια χώρα και κάθε κοινωνία που έχει βυθιστεί σε ψευδαισθήσεις. Ο συγγραφέας πραγματεύεται ένα «όνειρο», μια πλάνη βασισμένη σε υλικά αγαθά, εντυπωσιασμούς αλλά και έλλειψη πνευματικότητας, που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στο κενό. Το χρήμα είναι ο «θεός» της κοινωνίας του '30 στην Αμερική, όπως και της κοινωνίας τού σήμερα, σε κάθε χώρα του δυτικού κόσμου.

Η πολιτική και κοινωνική ελίτ του '30 στην Αμερική, με ύπουλη στρατηγική, μέσα από καλά καμουφλαρισμένες υποσχέσεις, εξαπατά και μετατρέπει τον άνθρωπο σε καταναλωτή. Τον εξαναγκάζει –εν αγνοία του– να φέρεται και να φαίνεται κάτι άλλο από αυτό που είναι στην πραγματικότητα. Αυτό, και τότε και τώρα, έχει ξεπεράσει τα αμερικανικά σύνορα και έχει, εν πολλοίς, παρεισφρήσει στις κοινωνίες του δυτικού κόσμου. Ζούμε για να ξεχρεώσουμε τη ζωή που μας επιβλήθηκε.

Ο Άρθουρ Μίλλερ μέσα από τον Ουίλλυ Λόμαν, τον ήρωα-αντίηρωα του έργου του, αποτυπώνει με έναν ανάγλυφο τρόπο την τραγωδία του σύγχρονου ανθρώπου. Ο πάντα επίκαιρος Εμποράκος του αγοράζει τα πάντα με δόσεις, ζει μια πλασματική ευμάρεια, γίνεται σκλάβος και υποχείριο των δανειστών του, πασχίζει για το μεροκάματο, την καταξίωση, τη φήμη και για καθετί παροδικό και φευγαλέο. Στον ίδιο καταστροφικό δρόμο οδηγεί και τα παιδιά του, στα οποία μεταθέτει τις προσδοκίες του για δόξα και εξουσία. Εντέλει, αφού αφιερώσει ολόκληρη τη ζωή του δουλεύοντας για το μεροκάματο που του εξασφαλίζει τις δόσεις και ένα πιάτο φαΐ, έρχεται μια μέρα που συνειδητοποιεί πως η εμμονή του στο «όνειρο» και η υποταγή του στον εργοδότη δεν χαίρουν ούτε αναγνώρισης ούτε σεβασμού.

Ο Εμποράκος του Μίλλερ είναι ο κάθε άνθρωπος που ζει και αγωνίζεται μέσα σε αυτή την καθοδηγούμενη πλάνη, δημιουργώντας αθέλητα έναν αδίστακτο, αιμοβόρο θεό: το χρήμα. Αυτός ο θεός αφήνει να του ορίσει την πορεία της ζωής του. Ένας θεός αδίστακτος, που θέλει αίμα και θυσίες – τη ζωή του καθενός.

**Υπήρχε ή υπάρχει «κυπριακό όνειρο»,
κατ' αντιστοιχία του «αμερικανικού ονείρου»;**

Το Αμερικάνικο Όνειρο δεν είναι τίποτα παραπάνω από την επικράτηση της άποψης ότι μέσω των χρηματικών απολαβών και των υλικών αγαθών ο άνθρωπος μπορεί να οδηγηθεί σε μια καλύτερη ζωή. Αυτή η «καλύτερη ζωή» διά της επίμονης –συχνά και επίπονης– εργασίας είχε/έχει συγκεκριμένο μοντέλο: μια μονοκατοικία στα προάστια με κήπο, γκαράζ και αυτοκίνητο, δύο παιδιά, οικονομική επιφάνεια και κοινωνική διάκριση. Αυτά ακριβώς, η «επιφάνεια» και η «διάκριση», είναι που χαρακτηρίζουν, δυστυχώς, και την κοινωνία στη μικρή μας Κύπρο. Μας έμαθαν να ζούμε βασίζοντας την ευτυχία μας σε υλικά αγαθά που στην πραγματικότητα ούτε καν μας ανήκουν. Κρινόμαστε και γινόμαστε αρεστοί όχι από την προσωπικότητα, το ήθος και την πνευματικότητά μας, αλλά από το τι φοράμε, τι αυτοκίνητο οδηγούμε, σε τι σπίτι μένουμε. Έχουμε θυσιάσει τα απλά και ωραία, την ανθρωπιά των παλαιότερων δεκαετιών, στη φρενίτιδα της οικονομικής και κοινωνικής επιτυχίας.

Βεβαίως, το Σύστημα, αφού πρώτα εμφύτευσε έντεχνα στις συνειδήσεις των ανθρώπων τη σπουδαιότητα του «ονείρου», φρόντισε να τους «διευκολύνει» δανείζοντάς τους τα χρήματα για την κατάκτηση του στόχου. Και, φυσικά, κάποια στιγμή η φούσκα έσκασε. Το οικονομικό μοντέλο κατέρρευσε, παρασέρνοντας τους ανθρώπους σε ένδεια, εξαθλίωση, ταπείνωση και σε πολλές περιπτώσεις ακόμα και σε αυτοκτονίες.

Αυτό ακριβώς έγινε το 2013 και στην Κύπρο: έσκασε η φούσκα. Όχι μόνο λοιπόν υπάρχει το αντίστοιχο «κυπριακό όνειρο», αλλά έχει ακολουθήσει κατά γράμμα όλες τις παθογένειες του αμερικανικού, χωρίς να γίνει μάθημα το δικό τους πάθημα. Αντί για παράδειγμα προς αποφυγήν, ακολουθήσαμε βήμα βήμα όλα όσα τους –και εντέλει μας– οδήγησαν στην καταστροφή.

Τι δουλειά θα έκανε ο Εμποράκος σήμερα; Τι χαρακτηριστικά έχει ο σύγχρονος βιοπαλαιστής;

Ο Εμποράκος είναι ο κάθε εργάτης, εργαζόμενος κυρίως στον ιδιωτικό τομέα, που αγωνίζεται να βάλει ένα πιάτο φαΐ στο τραπέζι του, να πληρώσει τις δόσεις του και να δει τα παιδιά του να πετυχαίνουν. Στους καιρούς μας, δεκαετίες μετά την εποχή που γράφτηκε *Ο Θάνατος του Εμποράκου*, η κατάσταση για τον βιοπαλαιστή όχι μόνο δεν έχει βελτιωθεί, αλλά, δυστυχώς, έχει χειροτερέψει επικίνδυνα. Όλα τα εργασιακά κεκτημένα έχουν καταπατηθεί. Οι για δεκαετίες αγώνες των εργαζομένων –πολλές φορές και αιματηροί– να πετύχουν ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, να κατοχυρώσουν τα εργασιακά τους δικαιώματα και να αποκτήσουν κοινωνική αξιοπρέπεια έχουν όλοι ακυρωθεί. Οι μισθοί σε πολλές περιπτώσεις δεν φτάνουν ούτε για τα στοιχειώδη (στέγη, τροφή, θέρμανση, κ.ο.κ.), οι κυβερνήσεις και οι τράπεζες βγάζουν στο σφυρί την πρώτη κατοικία, άνθρωποι μένουν/πεθαίνουν στους δρόμους ή ζουν από συσσίτια, οι συντάξεις έχουν κουτσουρευτεί. Επιπλέον, η ανεργία βρίσκεται στο κόκκινο και η ανάγκη του ανθρώπου για ένα μεροκάματο έχει επιτρέψει στους εργοδότες την απροκάλυπτη εκμετάλλευση (ωράριο, μισθός) σε επίπεδα εκβιασμού. Αυτό έχει χειροτερέψει στις μέρες μας, που με πρόφαση την πανδημία οι άνθρωποι κάνουν τη δουλειά τους εν μία νυκτί, χωρίς καμία πρόνοια και καμία προστασία. Η βιομηχανική και η όποια άλλη ανάπτυξη δεν συμβαδίζει με την κοινωνική πρόοδο και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Το κοινωνικό κράτος δεν υφίσταται. Προτεραιότητα έχουν οι τράπεζες. Η ψαλίδα μεταξύ πλούσιου και φτωχού έχει (παρα)μεγαλώσει. Οι συνέπειες στις ζωές των ανθρώπων είναι τρομακτικές.

«Το μόνο που υπάρχει σ’ αυτό τον κόσμο είναι εκείνο που μπορείς να πουλήσεις». Πώς αντιλαμβάνεστε αυτό τον αφορισμό;

Μα δεν είναι αφορισμός, είναι η πραγματικότητα. Για την ακρίβεια, είναι εκείνο που μπορείς να αγοράσεις –κι αν είναι με δανεικά– και εκείνο που μπορεί κανείς να πουλήσει, που πολλές φορές αφορά και την ίδια του την ψυχή. Όπως ανέφερα προηγουμένως, *Ο Θάνατος του Εμποράκου* είναι ένα θεατρικό γεγονός βασισμένο σε μεγάλο βαθμό στην καταλυτική σημασία του Αμερικάνικου Ονείρου στις ζωές των ανθρώπων. Το χρήμα είναι ο νέος θεός. Ο πολίτης αναγνωρίζεται και επιβραβεύεται κοινωνικά ως καταναλωτής. Όλα έχουν μια τιμή και εντέλει ένα τίμημα. Η καταστροφή που επιφέρει η ψευδαίσθηση του ονείρου αλλοιώνει τις ζωές και τον τρόπο σκέψης των ανθρώπων. Ζωές που καταστρέφονται στο βωμό του χρήματος και του θεαθήναι.

Πώς ορίζει η φιλοσοφία του “buy and sell” τις σχέσεις μεταξύ των μελών της οικογένειας Λόμαν;

Η οικογενειακή συνθήκη έχει καθοριστική επίδραση στο έργο. Ο Άρθουρ Μίλλερ εν μέρει σκιαγραφεί και την προσωπική του εμπειρία. Ο ίδιος ήταν μόλις δεκατεσσάρων χρονών στο Μεγάλο Κραχ του ’29. Ο πατέρας του ήταν ένας από τους πολλούς που έχασαν την επιχείρησή τους και αναγκάστηκε να αρχίσει ξανά απ’ το μηδέν. Από βιοτέχνης και αφεντικό, βρέθηκε υπάλληλος σε διάφορες και διαφορετικές μεταξύ τους δουλειές. Η αποτυχία του και η απογοήτευσή του τον οδήγησαν σε ακραίες συμπεριφορές, οι οποίες επηρέασαν αρνητικά όλη την οικογένεια. Στο έργο η χαρακτηριστική φιγούρα της μάνας, γεμάτη αγάπη και προσφορά, απέναντι σε έναν σύζυγο που δεν τη σέβεται είναι ένα μοτίβο που επαναλαμβάνεται. Η αγάπη της προς τον Ουίλλυ και τα παιδιά είναι δεδομένη. Αλλά και η αγάπη του Ουίλλυ προς αυτήν και τα παιδιά του είναι δεδομένη, όπως επίσης και των παιδιών για τους γονείς τους. Ο τρόπος όμως που εκδηλώθηκε αυτή η αγάπη από όλους προς όλους ήταν λανθασμένος – σε βαθμό καταστροφικό. Ξεκίνησε με εξάρτηση και υπέρμετρο θαυμασμό και κατέληξε σε απανωτές απογοητεύσεις και απαξίωση. Ωστόσο η συνθήκη του «αγοράζω και πουλώ» ήταν καθοριστική στις σχέσεις των μελών της οικογένειας Λόμαν με τον έξω κόσμο. Στιγμάτισε ακόμα και τις προσωπικές σχέσεις των αρσενικών της οικογένειας αναφορικά με τον έρωτα και τη φιλία. Όλα ήταν μια οικονομική συναλλαγή.

Τι είναι αυτό που κάνει τον Ουίλλυ Λόμαν μια αρχετυπικά τραγική φιγούρα;

Ο Άρθουρ Μίλλερ με το *Θάνατο του Εμποράκου* μάς παρουσιάζει μια σύγχρονη τραγωδία δοσμένη με αριστουργηματικό τρόπο. Άλλωστε ο ίδιος ήταν λάτρης και μελετητής της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας. Ο Ουίλλυ Λόμαν αρνείται να ανησυχήσει την πραγματικότητα, υποστηρίζει μέχρι τέλους τις λανθασμένες επιλογές του και οδηγεί τον εαυτό του στον όλεθρο. Ο Εμποράκος του είναι ο κάθε εξαπατημένος πολίτης ενός Συστήματος που προωθεί ανελέπτα λάθος αξίες, βασισμένες στο χρήμα και στην ύλη, οδηγώντας τους ανθρώπους σε μια ζωή μη ρεαλιστική. Οι πραγματικές αξίες, όπως η δικαιοσύνη, η αλληλεγγύη, η αξιοκρατία, η παιδεία, δεν είναι παρά η επίφαση ενός αδηφάγου Συστήματος. Ο Ουίλλυ Λόμαν αποζητά την αγάπη και το θαυμασμό των δύο παιδιών του, όπως οι περισσότεροι γονείς. Το κάνει όμως με τον λάθος τρόπο. Έτσι, όταν στο τέλος έρχεται αντιμέτωπος με το γεγονός αυτό, καταρρέει. Στην πραγματικότητα, ο Ουίλλυ Λόμαν δεν προσεγγίζει ποτέ την αυτογνωσία. Από την αρχή του έργου γίνεται φανερό στον θεατή ότι ο Ουίλλυ εστιάζει όλη του την προσοχή σε ένα μη ρεαλιστικό όνειρο, βάζοντας σε δεύτερη μοίρα την αγάπη και την υποστήριξη της οικογένειάς του. Η προσωπική του υπόσταση –ο λόγος ύπαρξής του, η θέση του στη ζωή– έχει βασιστεί σε ένα άπιαστο όνειρο. Έπεσε στην παγίδα μιας συστημικής εκμετάλλευσης, που είχε ως συνέπεια να καταστρέψει τη ζωή του και τη ζωή της οικογένειάς του. Ο Ουίλλυ είναι ένας άνθρωπος καθημερινός, όπως η πλειοψηφία γύρω του, «μια σταγόνα στον ωκεανό», όπως του λέει ο μεγάλος του γιος. Το όνειρό του για επιτυχία ξεθωριάζει, τα παιδιά του του γυρνούν την πλάτη, κλονίζεται η κοσμοθεωρία του, η ιδεολογία του φθείρεται και επέρχεται η καταστροφή.

Διαβάζουμε σε μια κριτική: «Αυτό που δημιούργησε ο Μίλλερ ανήκει σε όλους». Ισχύει;

Ανήκει σε όλους με την έννοια ότι μας αφορά όλους. Σκιαγραφεί τη ζωή μας. Εκατομμύρια ανθρώπων μπορούν να ταυτιστούν με τον Εμποράκο ή με κάποιο από τα μέλη της οικογένειας Λόμαν. Επίσης, ένα μεγάλο κομμάτι του απάνθρωπου καπιταλιστικού συστήματος αντικατοπτρίζεται στο πρόσωπο του Χάουαρντ, του εργοδότη –για την ακρίβεια, του νεαρού απόγονου εργοδότη–, που πετάει στο δρόμο τον Ουίλλυ Λόμαν στα εξήντα τρία του χρόνια, χωρίς ενδοιασμό, χωρίς τύψεις και χωρίς ίχνος αναγνώρισης και σεβασμού για τα τριάντα τέσσερα χρόνια προσφοράς του στην εταιρεία. Απ’ όλα όσα είπαμε πιο πάνω, είναι εμφανές πόσο πολύ μας αφορά όλους αυτό το σπουδαίο έργο. Όλα τα έργα του Μίλλερ διακρίνονται από μια αξιοθαύμαστη κοινωνική ευαισθησία, από ένα είδος πίκρας ανακατεμένης με συμπόνια προς τον άνθρωπο που καταπιέζεται και μοχθεί στη θέα ενός άπιαστου ονείρου· ενός ονείρου για το οποίο, φυσικά, καμία κυβέρνηση και καμία εξουσία δεν θα μπορούσε ποτέ να εγγυηθεί και το οποίο, παρ’ όλα αυτά, προωθούσε για να μπορεί με αυτό τον τρόπο να εκμεταλλεύεται προς όφελός της την εργατική τάξη, που ήταν και είναι η συντριπτική πλειοψηφία ενός πληθυσμού.

Μια ευχή για τα 50 χρόνια του ΘΟΚ

Ο ΘΟΚ δεν είναι μόνο άψυχα κίρια, αίθουσες και θεσμοί, αλλά πρωτίστως οι καλλιτέχνες, οι εργαζόμενοι και οι παραστάσεις του. Εκείνη η πρώτη μαγιά των καλλιτεχνών και των διανοούμενων που πρωτοστάτησαν για να αποκτήσει η Κύπρος κρατικό θέατρο σε μια πραγματικά δύσκολη –από πολλές απόψεις– εποχή θα πρέπει να είναι και η πρώτη που θα της αποδοθούν οι ανάλογες τιμές στον «σημερινό» εορτασμό των 50 χρόνων. Ο ΘΟΚ μέσα από το ταλέντο των ανθρώπων που τον στελέχωσαν κατάφερε για ένα μεγάλο διάστημα να θεωρείται ένα από τα σπουδαιότερα θέατρα του ελληνισμού, παρουσιάζοντας παραστάσεις που άφησαν εποχή, και, φυσικά, να τιμήσει την Κύπρο στο εξωτερικό. Αυτή τη χαμένη του αίγλη εύχομαι να επανακτήσει ο ΘΟΚ. Γι’ αυτό, βέβαια, χρειάζονται άνθρωποι εμπνευσμένοι, γνώστες του αντικειμένου, που με ταλέντο και μεράκι θα εμπνεύσουν και πάλι το καλλιτεχνικό δυναμικό του τόπου. Για να γίνει κάτι τέτοιο, πρέπει η πολιτεία να αντιληφθεί τη σπουδαιότητα του θεάτρου και των τεχνών γενικότερα. Να αντιμετωπίσει το θέατρο –την τέχνη που συγκεντρώνει όλες τις άλλες– ως αγαθό πρώτης ανάγκης. Η πνευματική τροφή είναι ζωτικής σημασίας για την ομαλή λειτουργία μιας υγιούς κοινωνίας. Η Κύπρος διαθέτει σπουδαίο καλλιτεχνικό δυναμικό και ικανούς επαγγελματίες για να οδηγήσουν τον ΘΟΚ στη νέα του εποχή, δίνοντας και πάλι μεγάλες παραστάσεις, παρουσιάζοντας ενώπιον του κοινού τα μεγάλα και τα σπουδαία, όλα αυτά που ταλανίζουν τις ζωές μας διαχρονικά, μέσα από τους σπουδαίους κλασικούς και τους σύγχρονους συγγραφείς.

Το θέατρο μου έδωσε
το ωραίο ταξίδι.
Ένα ταξίδι με πολλούς
μικρούς προορισμούς.
Έφτασα σε πολλές
μικρές Ιθάκες.

14

Ο Θάνατος ΤΟΥ Εμποράκου

Συνέντευξη
Γιώργος Μουαΐμης

Επιστρέφετε στον ΘΟΚ ύστερα από οκτώ χρόνια, αυτή τη φορά ως πρωταγωνιστής στο *Θάνατο του Εμποράκου*. Ποιες οι προσδοκίες σας από αυτή τη συνεργασία;

Η μεγαλύτερή μου προσδοκία είναι να φανώ αντάξιος του σημαντικότερου ρόλου που αναλαμβάνω. Τα υπόλοιπα αφορούν μια ημιτελή ιστορία. Ας ξεκινήσω από το γεγονός ότι ο ΘΟΚ υπήρξε για μένα το δεύτερό μου σπίτι για πάρα πολλά χρόνια. Ως ηθοποιός. Από το 2003 και ως σκηνοθέτης. Έφυγα το καλοκαίρι του 2012 μαζί με άλλους έντεκα συναδέλφους, όταν άρχισε να μπαίνει σ' εφαρμογή η αλλαγή του τρόπου λειτουργίας του Οργανισμού. Καθ' όλη τη θεατρική περίοδο 2011-2012, ίσως κι από πιο νωρίς, δουλεύαμε στο νέο κτίριο του ΘΟΚ ως προς τις δοκιμές, αλλά οι παραστάσεις δίνονταν στο Δημοτικό Θέατρο Λατσιών γιατί δεν είχε τελειώσει ακόμα η Κεντρική Σκηνή. Υπολείπονταν μάλλον ο πλήρης τεχνικός εξοπλισμός της. Έφυγα λοιπόν από τον ΘΟΚ χωρίς να παίξω κάτι στο νέο κτίριο, μιας και λάμβανα μέρος μόνο στις παραγωγές της Κεντρικής Σκηνής εκείνη τη χρονιά. Στη Νέα Σκηνή κάναμε δοκιμές της καλοκαιρινής παραγωγής *Ηλέκτρα και Ορέστης – η Δίκη*. Έτσι τη γνώρισα. Στην Κεντρική Σκηνή όμως πάτησα το πόδι μου μόνο μία φορά, όταν κάλεσε ο Οργανισμός όλους τους ηθοποιούς του σε μια συνάντηση της οποίας δεν θυμάμαι το σκοπό.

«Είχε λάθος όνειρα. Όλα, όλα λάθος», λέει σε κάποιο σημείο ο Μπιφφ για τον πατέρα του. Τι μπορεί να καταλογίσει ένα παιδί στους γονείς του σήμερα;

Πολλά ίσως. Που αφορούν γενικά τις προσδοκίες που έχουν οι γονείς από τα παιδιά τους, τις προσδοκίες που έχουν τα παιδιά από τους γονείς τους και, φυσικά, τις μεταξύ τους σχέσεις. Θα μπορούσε να επεκταθεί πολύ κάποιος αναλύοντας αυτό το θέμα, αλλά δεν θα ήθελα να το κάνω, γιατί δεν μ' αρέσουν οι γενικές τοποθετήσεις πάνω σε κοινωνιολογικού περιεχομένου θέματα· γιατί εγώ, ως ηθοποιός και ως σκηνοθέτης, έμαθα να τοποθετούμαι πάνω σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, είτε όταν πρόκειται να φτιάξω ένα ρόλο είτε όταν πρόκειται να σκηνοθετήσω ένα έργο. Οπότε θα παίξουν ρόλο κι άλλες παράμετροι, όπως είναι για παράδειγμα ο χώρος και ο χρόνος όπου τοποθετείται μια συγκεκριμένη περίπτωση, το μορφωτικό επίπεδο των γονιών και των παιδιών, οι επικρατούσες κοινωνικές αντιλήψεις, ενδεχομένως και κάποιες ιδιαιτερότητες είτε της μιας είτε της άλλης πλευράς. Η πείρα μου στο θέατρο με δίδαξε ότι κάθε περίπτωση είναι ξεχωριστή. Το καλούπιασμα γενικοποιεί τα πράγματα με τρόπο που να δίνουμε ή να παίρνουμε όχι τις σωστές εντυπώσεις, ή να βγάζουμε όχι τα σωστά συμπεράσματα για την κάθε περίπτωση.

Η περίπτωση της οικογένειας Λόμαν κι αν είναι μια ξεχωριστή περίπτωση! Κι ευτυχώς δεν με ρωτάτε γι' αυτήν συγκεκριμένα. Λέω «ευτυχώς», γιατί καμιά ανάλυση δεν θα καταφέρει να δώσει τη σωστή εικόνα που θα εισπράξει ο θεατής από την παράσταση. Που είναι στην ουσία το χρονικό ενός προαναγγεληθέντος θανάτου ή μιας προαναγγελθείσας αναπόφευκτης τραγωδίας.

15

Το κυνήγι της δόξας και της κοινωνικής καταξίωσης τι κινδύνους κρύβει; Τι είναι αυτό που κυνηγάμε εντέλει;

Για μένα, η δόξα και η κοινωνική καταξίωση είναι δύο διαφορετικά πράγματα, και θα δώσω ξεχωριστή απάντηση για το καθένα.

Και θα ξεκινήσω από την κοινωνική καταξίωση, που δεν μπορεί παρά να είναι ένας ευγενής στόχος, αν της δίνουμε το σωστό περιεχόμενο και είμαστε ειλικρινείς ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Ως προς τους κινδύνους που μπορεί να ελλοχεύουν, υπάρχει μια ασφάλεια: ότι δεν θα καταξιώσουμε εμείς τον εαυτό μας, ότι θα καταξιωθούμε από το κοινωνικό σύνολο. Κι αν το κοινωνικό σύνολο συγκύζει την κοινωνική καταξίωση με την οικονομική επιτυχία, πράγμα που δυστυχώς συμβαίνει συχνά, είναι δικό του πρόβλημα. Εκτός κι αν η οικονομική επιτυχία συμβαδίζει με τους ηθικούς κανόνες και αποσκοπεί και στην εξυπηρέτηση του κοινωνικού συνόλου.

Η δόξα, η πραγματική δόξα, δεν είναι αυτοσκοπός. Προκύπτει μέσα από γενναίες αποφάσεις σε κρίσιμες στιγμές ή αποτίμηση από το κοινωνικό σύνολο του έργου που έχεις επιτελέσει σε τομείς ωφέλιμους για τον συνάνθρωπό σου. Είναι δηλαδή προέκταση και υπερθετικός βαθμός της κοινωνικής καταξίωσης. Η δόξα, αυτή που θα ονειρευτεί ο καθένας, είναι, δυστυχώς, αδελφή της μταιιοδοξίας. Ανάλογα με το τι περιεχόμενο προσδίδεις στη δόξα και τι ονειρεύεσαι πως θα σου αποφέρει ως κέρδος. Και όπου η λέξη κέρδος τίθεται ως στόχος αρχίζουν οι κίνδυνοι. Και είναι πολλοί. Η βιαστική και όχι σωστή αποτίμηση των πραγματικών αξιών της ζωής. Τα λανθασμένα κοινωνικά πρότυπα. Η έλλειψη του γνώθι σ' αυτόν. Η επιζήτηση της δόξας ως εξόδου από οποιοδήποτε αδιέξοδο. Το αντίτιμο που μπορεί να πληρώσεις. Όπου ενδέχεται «να κερδίσεις όλο τον κόσμο, αλλά να χάσεις την ψυχή σου». Η τελική συνειδητοποίηση πως η δόξα όπως τη φαντάστηκες δεν φέρνει την ευτυχία, αλλά το αντίθετο τις περισσότερες φορές. Και το χειρότερο: η αποτυχία του επιδιωκόμενου στόχου θα σε συνοδεύει για το υπόλοιπο της ζωής σου.

Τι είναι αυτό που κυνηγάμε εντέλει; Στην καλύτερη περίπτωση, αυτό που έχει να κάνει με το πολύ σημαντικό ένστικτο της επιβεβαίωσης. Με την υπαρξιακή μας αγωνία. Να μην είναι μάταιο το πέρασμά μας απ' αυτή τη ζωή. Να έχει κάποιο νόημα. Ως εδώ, όλα καλά. Το θέμα είναι τι νόημα θα δώσουμε σ' αυτό που κυνηγάμε. Φτάνει η επιλογή μας να μην είναι μια χίμαιρα.

Διδάσκετε επί χρόνια υποκριτική. Πώς βλέπετε τη νέα γενιά ηθοποιών; Ποιες οι διαφορές με τη δική σας γενιά;

Ξεκινώ από τη συγκυρία της βράβευσης ενός ηθοποιού της νέας γενιάς, που υπό την καθοδήγηση ενός σημαντικού σκηνοθέτη, επίσης της νέας γενιάς, μας έδωσε έναν εξαιρετικό Ριχάρδο Γ' από τη σκηνή του ΘΟΚ, και το ευτυχές συναπάντημα πέντε σπουδαιών ηθοποιών της παλιάς φρουράς του ΘΟΚ στη σκηνή του Σατιρικού Θεάτρου, που μας έδωσαν μια εξαιρετική παράσταση, τις *Φάλαινες τον Αύγουστο*, υπό τη μαεστρική καθοδήγηση ενός σκηνοθέτη επίσης της νέας γενιάς, στοιχείο που ήταν η κοινή συνισταμένη των δύο παραστάσεων.

Η πρώτη παράσταση αντανάκλυνε τη νέα πνοή στην υποκριτική του θεάτρου μας σήμερα, εμπλουτισμένη με τη δύναμη της εικόνας και της κίνησης, με τη συμβολή του σωματικού θεάτρου, με την ελευθερία που δίνει ο «εμβολιασμός» της θεατρικής πράξης με στοιχεία performance. Φαίνεται πως εγκαταλείπονται κάποιοι κανόνες που η δική μου γενιά θεωρούσε ιερούς, όμως δεν μπορώ να μη θαυμάσω τη φοβερή ενέργεια των νέων καλών ηθοποιών, τα εξασκημένα σώματα, τις εξασκημένες φωνές, το πόσοι απ' αυτούς τραγουδούν υπέροχα, πόσοι παίζουν μουσικά όργανα. Νιώθω πως έχουν όλα τα εφόδια που απαιτεί η εποχή τους σήμερα. Ναι, υπάρχουν πάρα πολύ καλοί έως εξαιρετικοί νέοι ηθοποιοί, που τους θαυμάζω, τους χαίρομαι και τους ζηλεύω. Η δεύτερη παράσταση είχε τη γεύση του παλιού καλού κρασιού, με τη λεπτομέρεια και την εμβάθυνση στην έκφραση των συναισθημάτων, το δυνατό εκτόπισμα, τη δημιουργία συγκλονιστικών στιγμών, σ' ένα έργο χωρίς δράση που θα μπορούσε –σε μια παράσταση χωρίς τους σπουδαίους αυτούς ηθοποιούς και χωρίς τον συγκεκριμένο, βέβαια, σκηνοθέτη– να μυρίζει ναφθαλίνη. Αντ' αυτού, θύμισε παλιές καλές εποχές. Κάποιοι, νοσταλγοί αυτών των παλιών καλών εποχών, είμαι σίγουρος πως θα είπαν: «Επιτέλους, είδαμε θέατρο». Ίσως ήμουν κι εγώ ένας απ' αυτούς. Θα έλεγα πως τα εφόδια των «παλιών» –συγκωρέστε μου τη λέξη– ηθοποιών είναι πιο εσωτερικά, πιο ποιοτικά, πιο στιβαρά. Εδώ υπάρχει μεγαλύτερο «μέγεθος».

Νομίζω πως τίποτα δεν έχει να ζηλέψει η μία γενιά από την άλλη. Η καθημέρα εκφράζει τη δική της εποχή. Με τις δικές της απαιτήσεις.

Υποκριτική ή σκηνοθεσία;

Γράψιμο.

Τι είναι αυτό που μένει ύστερα από τόσα χρόνια παρουσίας στο θέατρο; Τι μαθήματα ζωής έχετε λάβει και τι στερηθήκατε;

Θα παρακάμψω λίγο το γράμμα της ερώτησης, ή μάλλον θα παραπλεύσω λίγο, για να χτυπήσω καθαφικά το στόχο της. Το θέατρο μου έδωσε το ωραίο ταξίδι. Ένα ταξίδι με πολλούς μικρούς προορισμούς. Έφτασα σε πολλές μικρές Ιθάκες. Είδα κι έμαθα πολλά. Πολλών ανθρώπων τη ζωή και τα πάθη γνώρισα. Κι έγινα πιο σοφός. Στερήθηκα ίσως πολλά καθημερινά πράγματα και άλλου είδους ταξίδια. Κυρίως με το μαγκανοπήγαδο της δουλειάς τόσα χρόνια στον ΘΟΚ. Αλλά γιατί να ζηλέψω αυτά που έζησαν άλλοι, όταν είμαι σίγουρος πως κάποιοι θα ζηλέψουν αυτά που έζησα εγώ; Τα ταξίδια που έκανα εγώ; Εξάλλου κάποια απ' αυτά που στερήθηκα, τα πιο ουσιαστικά, τα φύλαξα σ' ένα ντουλάπι. Για ν' ασχοληθώ μαζί τους τώρα. Έλεγα πάντα «Όταν βγω στη "σύνταξη"», ό,τι κι αν σημαίνει αυτό για έναν άνθρωπο του θεάτρου. Τώρα έχω ανοίξει το ντουλάπι.

Μια ευχή για τα 50 χρόνια του ΘΟΚ

Να τα εκατοστήσει. Με παραστάσεις αντάξιες –αν όχι καλύτερες– των παραστάσεων που άφησαν κάποτε εποχή. Να θυμηθούμε πως δύο παραστάσεις του ΘΟΚ συγκαταλέγονται στις τριάντα καλύτερες παραστάσεις που δόθηκαν ποτέ στην Επίδαυρο. Με άλλα λόγια, εύχομαι ο ΘΟΚ να ξαναβρεί την έξωθεν καλή μαρτυρία του.

Σε κρίσιμη κατάσταση

του Αντώνη Γεωργίου

*Είντα που έπαθες;
Είπαν μου οι γιατροί ότι εσχειροτέρες,
πρέπει να παλέψεις, ακούεις, μεν τα παρατάς!
Άμμα, εννά τα καταφέρουμε,
εννά πάσιν ούλλα καλά.
Εκουράστηκες; Μεν σταματάς.
Οι ορτάνσιες σου, ποια τες κλαδεύκει;
Αθυμούμαι που μου έλεες πως ήβρες μια που
ήξερε, το μυστικό τους εν το κλάδεμα, ελάλες
μας πάντα, πρέπει να ξυπνήσεις να μου πεις
πού να την έβρω. [...]
Όι να μου φύεις, να ξυπνήσεις, να βρεθεί
ο σταυρός σου, οι ορτάνσιες σου εννά
θέλουν κλάδεμα.*

Έξω από την εντατική ενός νοσοκομείου, πέντε πρόσωπα περιμένουν νέα για τους αγαπημένους τους που δίνουν αγώνα για να κρατηθούν στη ζωή. Σε μια κατάσταση διαρκούς αναμονής, καλούνται να διαχειριστούν τη θλίψη που τους κατακλύζει και που οξύνει τα δικά τους συναισθήματα, τις αδυναμίες, τις επιθυμίες και τις δυσκολίες τους.

Το βαθιά εξομολογητικό νέο έργο του Αντώνη Γεωργίου, γραμμένο στην κυπριακή διάλεκτο, βάζει στο επίκεντρο ανθρώπους οι οποίοι βιώνουν σε πυκνό χρόνο τα όρια μιας πραγματικότητας τόσο άστατης όσο και η ίδια η ανθρώπινη ζωή. Ένα συγκλονιστικά επίκαιρο σχόλιο για τη μεταιχμιακή φάση της κοινωνίας μας και τον αγώνα μας μέσα σε ένα ρευστό τοπίο όπου οι νίκες είναι αισθητά λιγότερες από τις ήττες, για το κοινό βίωμα του ενδεχόμενου της απώλειας και τη ζωτική μας ανάγκη για επαφή και επικοινωνία.

Ο σκηνοθέτης Αιμίλιος Χαραλαμπίδης προσεγγίζει με ευαισθησία το έργο του Γεωργίου, έχοντας στο πλευρό του μια δυνατή ομάδα ηθοποιών που καλούνται να δώσουν υπόσταση σε χαρακτήρες και πρόσωπα γνώριμα, που ζουν καταστάσεις εξίσου γνώριμες, καταστάσεις οριακές, κρίσιμες, πλην όμως βαθιά ανθρώπινες.

ΠΑΓΚΥΠΡΙΑ ΠΡΩΤΗ

Σκηνοθεσία
ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Σκηνικά
ΣΩΣΑΝΝΑ ΤΟΜΑΖΟΥ

Κοστούμια
ΕΛΕΝΗ ΤΖΙΡΚΑΛΛΗ

Μουσική
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΑΧΑΡΙΟΥ

Κίνηση
ΕΥΑ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

Σχεδιασμός βιντεοπροβολών
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΛΑΡΚΟΣ

Σχεδιασμός φωτισμών
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΚΟΥΜΑΣ

Βοηθός σκηνοθέτη
ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Παίζουν
ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΖΑΚΑΣ, ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΑΣ
ΖΩΗ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ, ΑΝΤΩΝΙΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
ΝΑΤΙΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, ΧΑΡΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Παραστάσεις

Λευκωσία: Θέατρο ΘΟΚ, Νέα Σκηνή
Από 15 Ιανουαρίου 2021*

* Η πρεμιέρα αναβλήθηκε λόγω των μέτρων κατά της πανδημίας. Επικαιροποιημένες πληροφορίες για τις παραστάσεις και τις περιόδους θα αναρτηθούν στην ιστοσελίδα του Οργανισμού (www.thoc.org.cy).

Σε κρίσιμη κατάσταση

Συνέντευξη
Αντώνης Γεωργίου

Αντώνης Γεωργίου

Δικηγόρος στο επάγγελμα, ο Αντώνης Γεωργίου ανήκει στη νέα γενιά Κύπριων θεατρικών συγγραφέων του 21ου αιώνα, με σημαντικό συγγραφικό έργο, πεζογραφικό και θεατρικό. Πρωτοεμφανίστηκε στο θέατρο και στον ΘΟΚ το 2005 με το έργο *Αγαπημένο μου πλυντήριο* και έκτοτε έχει μια σταθερή, δυναμική και συνεχώς εμπλουτιζόμενη παρουσία στο χώρο, έχοντας ήδη συγγράψει οκτώ θεατρικά έργα –κάποια από τα οποία έχουν μεταφραστεί σε άλλες γλώσσες–, που, δικαίως και ποικιλοτρόπως, όλα βρήκαν το δρόμο τους προς τη σκηνή. Το έργο *Σε κρίσιμη κατάσταση* αποτελεί την προτελευταία θεατρική του κατάθεση (2019-2020).

Σε κρίσιμη κατάσταση

Γραμμένο στη σύγχρονη καθομιλουμένη κυπριακή, το έργο του Αντώνη Γεωργίου, μια διαδοχή μονολογικών και διαλογικών σκηνών, εκτυλίσσεται έξω από την εντατική ενός νοσοκομείου. Πέντε πρόσωπα αναμετρώνται με το αίσθημα της αναμονής και της υποβόσκουσας απουσίας, έχοντας δύο πολυαγαπημένους τους ανθρώπους καθηλωμένους στο κρεβάτι της εντατικής σε κρίσιμη κατάσταση: ο Πάρης τη μητέρα του Ζωή και η Χρυστάλλα, οι δυο της γιοι (Χρίστος και Ανδρέας) και η Έλενα τον Μάριο, γιο, αδερφό και σύντροφό τους αντίστοιχα.

Ο νοσοκομειακός χώρος μεταμορφώνεται σταδιακά σε ένα χώρο ατέρμονου αγώνα, όπου το αναστέλλον πένθος μάς αποκαλύπτει πόσο εκτεθειμένοι είναι οι ήρωες του έργου στο εύθραυστο της ύπαρξης. Ο καθένας κάνει τον καθημερινό του αγώνα, βιώνοντας αναπάντεχες καταστάσεις και εκδηλώνοντας συμπεριφορές που αποκαλύπτουν πόσο ευάλωτοι είναι. Πέντε μικροϊστορίες μέσα σε ένα οικείο και καθημερινό περιβάλλον· και στο επίκεντρο ο θάνατος.

Γιατί Κρίσιμη κατάσταση;

Κρίσιμη για ποιους;

Από τι νοσούν τα πρόσωπα του έργου;

Το έργο διαδραματίζεται κυρίως έξω και μέσα σε μια εντατική νοσοκομείου. Στην εντατική βρίσκονται αγαπημένα πρόσωπα των ηρώων του έργου. Η κατάστασή τους είναι κρίσιμη, στο μεταίχμιο ζωής και θανάτου. Εκτός όμως από αυτούς, σε κρίσιμη κατάσταση είναι όλα τα πρόσωπα του έργου, και όχι μόνο: όλη η κοινωνία όπου ζουν/ζούμε.

Τα πρόσωπα του έργου πρέπει να διαχειριστούν την κατάσταση αυτή, τη θλίψη που τους κατακλύζει, που οξύνει τα δικά τους συναισθήματα, τις αδυναμίες, τις επιθυμίες, τις δυσκολίες. Αυτό οδηγεί κάποιους σε ανασκόπηση της ζωής τους, σε αποφάσεις για αλλαγή, στην ανάγκη να προχωρήσουν, αν και δεν γνωρίζουν πού και, κυρίως, πώς. Τα πρόσωπα του έργου φέρουν πάνω τους το αποτύπωμα της κοινωνίας στην οποία ζουν, μιας κοινωνίας σε σήψη, που τους θέτει στο περιθώριο, τους συνθλίβει, τους έχει παγιδεύσει σε πραγματικότητες που δεν τους προσφέρουν δυνατότητες και προοπτική. Η θλίψη που νιώθουν, η αβεβαιότητα της εντατικής, επιτείνουν την αβεβαιότητα της δικής τους ζωής. Θα μπορούσα να πω ότι, αν νοσούν από κάτι, είναι από την κοινωνική ανισότητα.

Τους τελευταίους μήνες ζούμε μια κρίσιμη κατάσταση εξαιτίας της πανδημίας του κορονοϊού. Μπορεί άραγε να προκύψει κάτι καλό από αυτή τη δοκιμασία;

Ζούμε ακόμα αυτή την κατάσταση – όχι μόνο εμείς εδώ, αλλά όλος ο κόσμος. Άνθρωποι αρρωσταίνουν, άλλοι πεθαίνουν, τα περιοριστικά μέτρα έχουν συνέπειες στην οικονομία, οδηγούν πολλούς στην απελπισία. Η πανδημία βαθιάει το χάσμα στις κοινωνίες μας, φέρνει στο προσκήνιο ανισότητες και χρόνια προβλήματα, δείχνει πόσο ανεπαρκές είναι το μοντέλο του νεοφιλελευθερισμού.

Αυτή τη στιγμή δεν μπορώ σκεφτώ κάτι καλό που μπορεί να προκύψει από όλα αυτά, παρόλο που αντιλαμβάνομαι ότι τέτοιες κλίμακας κρίσεις οδηγούν σε αλλαγές, προς το καλύτερο ή προς το χειρότερο. Θα ήθελα να πιστεύω όμως ότι, αφού αυτή η πανδημία έδειξε τις ανεπάρκειες του τρόπου ζωής μας, κατέδειξε και την ανάγκη για αλλαγές που πρέπει να διεκδικήσουμε από αυτούς που κυβερνούν. Η κανονικότητα στην οποία ζούσε ο κόσμος δεν ήταν τόσο κανονική· ήταν σε βάρος άλλων ανθρώπων, άλλων λαών, της φύσης της ίδιας.

«Πρέπει να αλλάξουμε. Δεν ξέρω πώς, ξέρω γιατί», έλεγε η Λυσιστράτη σε ένα παλιότερό μου έργο. Η πανδημία έκανε αυτό το «γιατί» πιο επιτακτικό και ξεκάθαρο.

Πόσο αυτοβιογραφικό είναι το κείμενό σας;

Η ιδέα για το έργο ήρθε έξω από μια εντατική σε μια δύσκολη προσωπική στιγμή. Εκεί «είδα» τους ήρωες του έργου και άρχισε να γράφεται, κάτι που με ξάφνιασε και με γέμισε τότε με ενοχές, αλλά φαίνεται πως το μυαλό σε τέτοιες περιπτώσεις βρίσκει τον δικό του τρόπο να ξεφεύγει. Όμως δεν είναι ένα αυτοβιογραφικό κείμενο. Τα βιώματα εκείνων των ημερών, οι σκέψεις, τα συναισθήματα που ξεχείλισαν, η θλίψη, υπάρχουν βέβαια στο έργο, σε όλους τους χαρακτήρες. Αυτό συμβαίνει πάντοτε, νομίζω: είμαστε μέσα σε όλους τους χαρακτήρες που γράφουμε. Δεν είναι όμως η δική μου ιστορία που γράφτηκε. Είδα κάποιους ήρωες με τον δικό τους χαρακτήρα και τη δική τους ζωή, τους τοποθέτησα στο χώρο της εντατικής και έγραψα τη δική τους ιστορία. Το κείμενο είναι ένα σχόλιο πάνω σε αυτή την ιδιαίτερη, κρίσιμη κατάσταση, όταν κάποιος τόσο κοντινός μας είναι στο μεταίχμιο ζωής και θανάτου, είναι όμως και ένα σχόλιο για την ίδια την κοινωνία, διότι είμαστε πάντα μέρος αυτής της κοινωνίας, και δεν μπορώ να δω τους χαρακτήρες μου έξω απ' αυτόν.

Θεατρικός ή ποιητικός λόγος;

Η κάθε φόρμα γραφής έχει τις δυσκολίες της και ταυτόχρονα τη γοητεία της. Κυρίως γράφω πεζογραφία και θέατρο – αγαπώ τόσο την ποίηση, που δεν μπορώ να ισχυριστώ πως με κάποιους στίχους που έγραψα είμαι ποιητής. Άρχισα με πεζογραφία. Το θέατρο προέκυψε, αλλά φαίνεται πως δεν ήταν περαστικό, ήταν εκεί, δυνατή, αυτή η ανάγκη έκφρασης μέσα απ' αυτό.

Η ποίηση για μένα φαίνεται να είναι το όχημα για κάτι πολύ προσωπικό. Η πεζογραφία μου δίνει την ευκαιρία για μια ευρύτητα και ένα πλάτος στη γραφή, ενώ το θέατρο είναι συχνά το μέσο για κάτι πιο άμεσο. Κοινό χαρακτηριστικό σε όλα είναι το γεγονός πως, γράφοντας σε οποιαδήποτε μορφή, ουσιαστικά θέτουμε ερωτήματα, απορίες δικές μας, για τη ζωή, το θάνατο, τον έρωτα, την κοινωνία, το άδικο του κόσμου. Και ελπίζουμε πως αυτά τα ερωτήματα αφορούν κι άλλους εκτός από εμάς.

Ποιος είναι ο αγαπημένος σας θεατρικός συγγραφέας;

Δεν έχω αγαπημένους συγγραφείς, έχω όμως αγαπημένα βιβλία, θεατρικά έργα. Αγαπημένα με την έννοια ότι με κινητοποιούν (σκέψεις, συναισθήματα) κάθε φορά που τα διαβάζω ή τα παρακολουθώ στο θέατρο. Έργα που ακόμα με εκπλήσσει το πώς γράφτηκαν. Πιάνεις τον *Βυσσινόκρητο*, για παράδειγμα, και παρόλο που τον διάβασες τόσες φορές και τον είδες και σε παραστάσεις (καλές, π.χ. σε ένα εγκαταλελειμμένο λούνα παρκ, ή άλλες όχι και τόσες καλές), οι λέξεις του, οι παύσεις του, οι σιωπές του πίσω από τις γραμμές, σε ταράζουν και νιώθεις ευγνωμοσύνη που μπορείς να διαβάσεις/βλέπεις Τσέχωφ και μια αμχανία που νομίζει ότι μπορείς κι εσύ να γράφεις. Ευτυχώς για όσους γράφουμε (μετά τον Τσέχωφ), κάποια εσωτερική ανάγκη θα εξακολουθεί να μας σπρώχνει να το κάνουμε – για όσο μας σπρώχνει.

Απ' ό,τι φαίνεται, έχω αγαπημένους συγγραφείς τελικά, και ο Τσέχωφ είναι ένας απ' αυτούς. Όπως και ο Άρθουρ Μίλλερ, ο Πίντερ, ο Μολιέρος, η Λούλα Αναγνωστάκη, ο Γιώργος Νεοφύτου, κ.ά.

Πώς θα χαρακτηρίζατε τη νέα γενιά της κυπριακής λογοτεχνίας, συμπεριλαμβανομένων και των θεατρικών συγγραφέων;

Το πώς ορίζουμε αυτή τη νέα γενιά και πώς την προσδιορίζουμε χρονικά είναι ένα θέμα που αφορά τους μελετητές. Αν μιλούμε για τον 21ο αιώνα, μπορούμε να πούμε ότι εμφανίστηκαν συγγραφείς και ποιητές που συνδιαλέγονται άνετα με τα σύγχρονα λογοτεχνικά ρεύματα, χωρίς να φοβούνται την εντοπιότητα, και οι οποίοι δημιουργούν μαζί με αξιόλογους παλαιότερους συγγραφείς. Πιο απενοχοποιημένοι, πιο τολμηροί στη θεματολογία, στο ύφος και στη γλώσσα, χρειάζονται κι άλλο χώρο και δυνατότητες για να εκφραστούν.

Η θεατρική συγγραφή την τελευταία δεκαετία, και ειδικότερα μετά το πρόγραμμα PLAY, κατάφερε να γίνει ορατή στο κοινό και να συνδεθεί με τη θεατρική κοινότητα. Η κριτικός Νόνα Μολέσκου έγραψε για αυτή την εποχή μιλώντας για το «νέο τζύμπα», αναφερομένη τόσο στη θεματολογία όσο και στη σημασία της χρήσης της κυπριακής διαλέκτου με νέους όρους, κάτι για το οποίο χρειάστηκε χρόνος και προσπάθεια να γίνει. Η θεσμική ευθύνη της Πολιτείας να στηρίζει τη θεατρική γραφή του τόπου παραμένει αναγκαία. Από την άλλη πλευρά, όσοι γράφουμε ασ είμαστε σε εγρήγορση. Υπάρχει πια κοινό, συντελεστές και θεατρικές ομάδες που εμπιστεύονται τα κυπριακά έργα. Ας προσπαθούμε κι εμείς να βελτιωνάμαστε διαρκώς.

Μια ευχή για τα 50 χρόνια του ΘΟΚ

Ο ΘΟΚ, στις νέες συνθήκες που θα δημιουργήσει το Υφυπουργείο Πολιτισμού, φαίνεται ότι θα κληθεί να λειτουργήσει περισσότερο ως κρατική σκηνή, διατηρώντας βέβαια και άλλες δραστηριότητες. Δεν θα ευχηθώ όμως μόνο καλές παραστάσεις, που σίγουρα είναι ένα ζητούμενο. Θα ευχηθώ να λειτουργεί ως ένα συνεχές δημιουργικό εργαστήριο για ανάδειξη, στήριξη και περαιτέρω ανάπτυξη των δυνάμεων του κυπριακού θεάτρου, όσων ζουν και εργάζονται στον τόπο. Να μας συνηθίζει σε παράγωγες υψηλού επιπέδου, αντάξιες μιας κρατικής σκηνής, και ταυτόχρονα να μας εκπλήσσει με επιλογές έργων και συντελεστών που για κάποιους δεν «αρμόζουν» σε έναν κρατικό θεσμό. Ας δούμε ακόμα περισσότερους νέους καλλιτέχνες, Κύπριους συγγραφείς, γυναίκες συγγραφείς, περισσότερες σκηνοθέτριες στην Κεντρική Σκηνή, σε μεγάλες παραγωγές.

Αριστοφάνης Τόσος δα!

Μια μουσική παράσταση

Κείμενο: **Κώστας Σιλβέστρος**

Μουσική: **Χριστίνα Αργύρη**

Μια παράσταση γεμάτη μουσική, χρώματα και δράση, μέσα από ένα πρωτότυπο κείμενο του Κώστα Σιλβέστρου βασισμένο σε έργα του Αριστοφάνη (*Ειρήνη, Βάτραχοι, Ορνίθες*).

Με φαντασία και ευρηματικότητα αναπλάθεται μοναδικά ο θαυμαστός και παραμυθένιος κόσμος του αρχαίου κωμωδιογράφου, από τον οποίο δεν απουσιάζει το παιχνίδι, το όνειρο και οι αναφορές στη σημερινή πραγματικότητα.

Η ζωρή και φασαριόζικη «συμμορία» του σκηνοθέτη ξεδιπλώνει το ταλέντο της, έτοιμη να μοιραστεί μοναδικές στιγμές γέλιου με τους μικρούς και μεγάλους μας φίλους.

ΠΑΓΚΥΠΡΙΑ ΠΡΩΤΗ

Κείμενο-Σκηνοθεσία-Στίχοι τραγουδιών
ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ

Μουσική-Μουσική διδασκαλία
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΑΡΓΥΡΗ

Σκηνικά-Κοστούμια
ΜΑΡΙΝΑ ΧΑΤΖΗΛΟΥΚΑ

Χορογραφία-Κίνηση
ΛΙΑ ΧΑΡΑΚΗ

Ειδικές κατασκευές
ΕΛΕΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ

Σχεδιασμός φωτισμών
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΚΟΥΜΑΣ

Βοηθός σκηνοθέτη
ΣΤΕΦΑΝΗ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

Ζωγραφική εκτέλεση σκηνικού
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΕΑΡΧΟΥ

Δημιουργία ηχητικών εφέ-Ηχογράφηση
JEAN-PAUL SACY

Παίζουν
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ
ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΕΥΑΓΟΡΟΥ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΗΣ, ΚΛΕΙΤΟΣ ΚΩΜΟΔΙΚΗΣ
ΕΛΕΝΗ ΣΙΔΕΡΑ, ΣΤΕΛΛΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ
ΜΑΡΙΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Παραστάσεις

Λευκωσία: Θέατρο ΘΟΚ, Αίθουσα *Εύης Γαβριιλίδης*
Από 11 Οκτωβρίου 2020

Μάσκα

Συνέντευξη
Κώστας Σιλβέστρος

Αριστοφάνης πόσος δα;

Αριστοφάνης στο μέγεθος του καθενός από εμάς! Ένας Αριστοφάνης που διατηρήθηκε «ζωντανός» μέσα σε δύο-μισι χιλιάδες κακουχίες και που ανεβαίνει πάντα με το ίδιο κέφι στους ουρανοί, αναζητώντας την Ειρήνη. Ένας Αριστοφάνης που τολμά να κατέβει στον Κάτω Κόσμο για να επαναφέρει τον πολιτισμό στο προσκήνιο. Ένας Αριστοφάνης για όλους.

Ποια είναι τα στοιχεία που κάνουν τον Αριστοφάνη αγαπητό και στους ανήλικους θεατές; Τι έχουν να κερδίσουν;

Σίγουρα το παραμυθένιο στοιχείο, με τη συνύπαρξη ανθρώπων και ζώων μέσα στις ιστορίες, είναι μια δίοδος που καθιστά τα έργα του Αριστοφάνη προσίτα στους νεαρούς θεατές, οι οποίοι έχουν την ευκαιρία να έρθουν σε μια πρώτη επαφή με τον αρχαίο ποιητή. Η γνωριμία αυτή μόνο ωφέλιμη μπορεί να είναι, αφού έχουν την ευκαιρία να γνωρίσουν σπουδαία κείμενα μέσα από μια πολύχρωμη, ζωντανή παράσταση. Το τι κρύβεται πίσω από τις λέξεις του Αριστοφάνη έχουν πολλά χρόνια οι μικροί μας φίλοι για να το αντιληφθούν. Εμείς τους δίνουμε ένα πρώτο ερέθισμα. Η αρχή όμως είναι το ήμισυ του παντός, γι' αυτό και αντιμετωπίζουμε με πλήρη σοβαρότητα και ευθύνη το έργο μας.

Η ιδιαιτερότητα αυτή τη φορά είναι ότι έπρεπε να δω τον Αριστοφάνη μέσα από τα μάτια ενός παιδιού.

Πώς δουλέψατε στο στάδιο συγγραφής του κειμένου; Πόσες ελευθερίες πήρατε σε σχέση με το πρωτότυπο υλικό;

Όπως και την προηγούμενη φορά που δούλεψα πάνω σε κείμενο του Αριστοφάνη, διαπίστωσα ότι ο ίδιος ο συγγραφέας σου λύνει τα χέρια. Καταπιάνεται με τόσο διαχρονικά ζητήματα, που δεν χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για να επικαιροποιηθούν. Η ιδιαιτερότητα αυτή τη φορά είναι ότι έπρεπε να δω τον Αριστοφάνη μέσα από τα μάτια ενός παιδιού. Αυτό από τη μία με απελευθέρωσε και από την άλλη με περιόρισε – ιδίως σε ό,τι αφορά την ιδιαίτερα αιχμηρή γλώσσα, η οποία έπρεπε να προσαρμοστεί. Παρότι δεν ήταν μια εύκολη διαδικασία, ήταν απολαυστική και μου έδωσε την ευκαιρία να μελετήσω ακόμα περισσότερο την αρχαία κωμωδία.

Υποκριτική, θεατρική συγγραφή ή σκηνοθεσία;

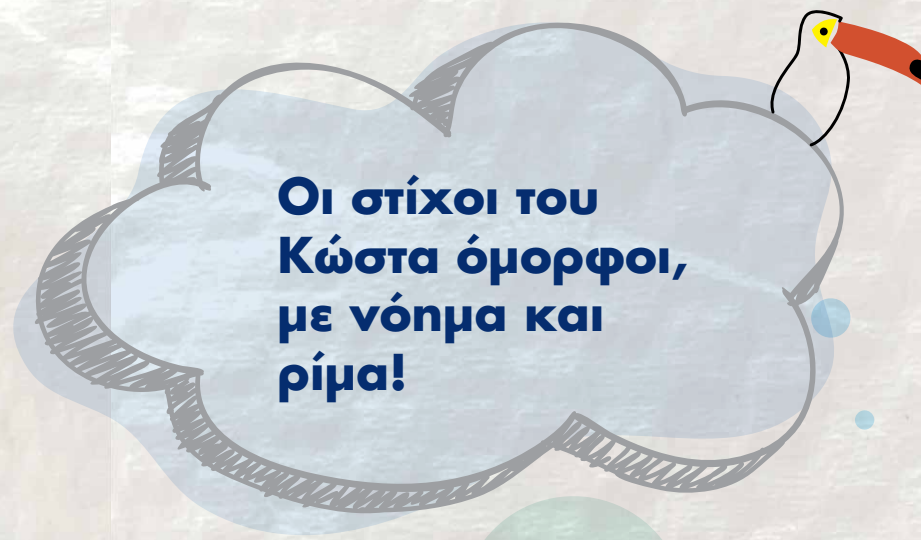
Σπούδασα ηθοποιός, μου αρέσει να γράφω και έχω βραβευτεί ως σκηνοθέτης. Στο θέατρο δεν ξέρεις τι σου ξημερώνει και θέλω να συνεχίσω να μην ξέρω τι θα μου ξημερώσει. Θα προτιμούσα να αποφύγω τις ταμπέλες.

Μια ευχή για τα 50 χρόνια του ΘΟΚ:

Ο ΘΟΚ γιορτάζει τα πενήντάχρονά του μέσα σε ένα θολό και αποπνικτικό τοπίο για τους δημιουργούς. Εύχομαι λοιπόν μέσα από την πείρα των πενήντα του χρόνων να καταφέρει να μετατρέψει την αγωνία και το φόβο μας σε έμπνευση και δύναμη για να συνεχίσουμε.

Αριστοφάνης
τόσος δα!

Συνέντευξη
Χριστίνα Αργύρη

Οι στίχοι του Κώστα όμορφοι, με νόημα και ρίμα!

Ποια είναι η ιδιαιτερότητα της σύνθεσης μουσικής για το θέατρο; Τι σας γοητεύει σε αυτήν;

Διαβάζω το κείμενο, κατανοώ την αίσθηση του σκηνοθέτη και γράφω καθοδηγούμενη αλλά ελεύθερη! Μαγική διαδικασία κάθε φορά!

Πώς εμπνευστήκατε το πρώτο μουσικό θέμα για την παράσταση; Πώς ήταν η συνεργασία σας με τον Κώστα Σιλβέστρο ως στιχουργό;

Οι στίχοι με οδήγησαν καθαρά! Οι στίχοι του Κώστα όμορφοι, με νόημα και ρίμα!

Η δημιουργία μουσικής επί σκηνής μοιάζει να είναι ομαδική υπόθεση σε αυτή την παράσταση. Τι προκλήσεις αντιμετωπίσατε κατά τη διάρκεια των προβών;

Έπρεπε να εκμεταλλευτώ τις μουσικές ικανότητες των ηθοποιών για να πλαισιώσουν οργανοπαικτικώς το κάθε τραγούδι.

Περφόρμερ, συνθέτρια ή δασκάλα;

Περφόρμερ, συνθέτρια και δασκάλα!

Το παράδειγμα του δόκτορα Κόρτσακ

του Ντέιβιντ Γκρεγκ

*Τα εκπαιδεύσα καλά. Για έναν τέλειο κόσμο.
Πώς θα επιβιώσουν σε αυτόν εδώ;*

Τελευταίες μέρες στο ορφανοτροφείο του γιατρού και παιδαγωγού Γιάνους Κόρτσακ στο γκέτο της Βαρσοβίας, το 1942. Λίγο πριν την αποστολή των παιδιών στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Τρεμπλίνκα, ένα καινούργιο μέλος, ο Άτζιο, ένα αγόρι μεγαλωμένο στους δρόμους, θα κάνει τον Κόρτσακ να αναρωτηθεί τι νόημα έχουν όσα δίδαξε στα «παιδιά» του.

Ο Σκοτσέζος συγγραφέας Ντέιβιντ Γκρεγκ εξετάζει την αξία της δικαιοσύνης και της αξιοπρέπειας σε έναν κόσμο όπου κάθε ανθρώπινη ιδιότητα μοιάζει να χάνεται. Η παράσταση αναδεικνύει με ευαισθησία τους δεσμούς αγάπης και αλληλοσεβασμού ανάμεσα στον «γερο-δόκτορα» και στους «μικρούς ανθρώπους», όπως ο Κόρτσακ αποκαλούσε τα παιδιά. Μια ωδή στην ανθρωπιά, στο μεγαλείο της προσφοράς και στην ανεξάντλητη δύναμη της αγάπης, και ένα ουσιαστικό μάθημα για τη δημοκρατία, τη δικαιοσύνη και τον αγώνα για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων των παιδιών.

ΠΑΓΚΥΠΡΙΑ ΠΡΩΤΗ

Μετάφραση
ΣΟΦΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ – ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΟΥΛΗΣ

Σκηνοθεσία
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΟΥΛΗΣ

Δραματουργία
ΕΛΕΝΗ ΜΟΛΕΣΚΗ

Σκηνικά-Κοστούμια
ΕΛΕΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ

Μουσική
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κίνηση
ΕΛΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΟΥ

Σχεδιασμός φωτισμών
ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΟΓΛΟΥ

Βοηθός σκηνοθέτη
ΕΙΡΗΝΗ ΑΝΔΡΕΟΥ

Παίζουν
ΜΙΚΑΕΛΛΑ ΘΕΟΔΟΥΛΙΔΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΡΚΟΥ
ΑΝΤΡΕΑΣ ΜΑΚΡΗΣ, ΤΑΡΙΕΛ ΜΠΕΡΙΤΖΕ

Παραστάσεις

Λευκωσία: Θέατρο Αποθήκες ΘΟΚ
Από 22 Νοεμβρίου 2020

Η παράσταση συνοδεύεται από εκπαιδευτικό οδηγό και έκθεση για τη ζωή του Γιάνους Κόρτσακ.

ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Δράσεις 2020-2021/Νέος σε έρημο νησί

Τι είναι αυτό που σας οδήγησε να ασχοληθείτε τα τελευταία δύο χρόνια τόσο επίμονα με το εφηβικό θέατρο; Πώς και πότε άρχισε να σας ενδιαφέρει;

ΕΛΕΝΗ ΜΟΛΕΣΚΗ: Ήταν μια αίσθηση ότι ο αυτός ο κρίκος λείπει από την αλυσίδα. Έχουμε θέατρο για παιδιά και για ενήλικους και στη μέση σιωπή. Νιώσαμε ότι υπάρχει χώρος και ανάγκη για εφηβικό θέατρο, αλλά και μια διπλή καλλιτεχνική πρόκληση για εμάς: ως ενήλικες ηθοποιοί, να βρούμε μια γλώσσα επικοινωνίας με τους εφήβους, αλλά και να πείσουμε τον καλλιτεχνικό κόσμο ότι κάτι τέτοιο χρειάζεται. Όχι μόνο για τους εφήβους, αλλά και για εμάς τους ίδιους. Η επαφή με ένα κοινό που σε ανανεώνει και σε αμφισβητεί. Ονειρευθήκαμε οι Αποθήκες να γίνουν το σπίτι όσων εφήβων ψάχνουν μια πρόσβαση στις τέχνες, όσων αισθάνονται «νέοι σε έρημο νησί», όσων ενηλίκων θέλουν να δουν τον κόσμο μέσα από τα μάτια των ανήλικων συμπολιτών τους. Δεν ξέρω πότε άρχισε να μας ενδιαφέρει, ξέρω σίγουρα όμως ότι, από τότε που βουτήξαμε σ' αυτό τον κόσμο, δυσκολευόμαστε να τον εγκαταλείψουμε.

Τι καθιστά ένα κείμενο και μια παράσταση εφηβικό/-ή;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΟΥΛΗΣ: Η δυνατότητα να συνομιλήσει με θέματα, σκέψεις, προβληματισμούς και ανησυχίες που έχουν οι έφηβοι.

ΕΙΡΗΝΗ ΑΝΔΡΕΟΥ: Ένα κείμενο και μια παράσταση θεωρείται εφηβικό/-ή αν απευθύνεται σε εφήβους ή αν τα πρόσωπα του έργου είναι έφηβοι. Η φόρμα του εφηβικού θεάτρου είναι σαφής και κατανοητή. Ωστόσο η θεματολογία ενός εφηβικού έργου δεν περιστρέφεται απαραίτητα μόνο

γύρω από τον άξονα των εφηβικών ζητημάτων. Τα μεγάλα ερωτήματα για τη ζωή και την ύπαρξη μπορούν εξίσου να αποτελέσουν θεματική ενός εφηβικού έργου, όπως σε ένα έργο που απευθύνεται σε ενήλικες.

Ε.Μ.: Τον ίδιο κόσμο περιγράφεις και στο εφηβικό θέατρο, με τα ίδια θέματα καταπιάνεσαι, αλλά έχεις μια πιο συγκεκριμένη εικόνα για τον συνομιλητή σου. Αυτό που αλλάζει είναι η οπτική γωνία από την οποία βλέπεις τον κόσμο της παράστασης.

Τι σας γοητεύει στην ιδιοσυγκρασία ενός εφήβου; Πώς συνομιλείτε με αυτήν;

Γ.Κ.: Το μετέωρο στάδιο ανάμεσα στον παιδικό και στον ενήλικο κόσμο, ο δυναμισμός και η ευαισθησία, η φλόγα και η αίσθηση του δεν ταιριάζω ή αναζητώ ταυτότητα και πού ανήκω. Συνομιλείς ισότιμα, με ειλικρίνεια και σεβασμό.

Ε.Α.: Σε έναν έφηβο με γοητεύει ο τρόπος με τον οποίο αμφισβητεί, η προκλητικότητα με την οποία ρωτάει για όλα και, ταυτόχρονα, η γλυκιά –σχεδόν παιδική– έκπληξη που φανερώνει αν του απαντήσεις ειλικρινά. Με αλήθεια λοιπόν. Έτσι προσπαθώ να συνομιλώ με αυτή την πτυχή τους, αλλιώς δεν αποκαλύπτεται.

Ε.Μ.: Με γοητεύει ότι είναι σε μια ηλικία μεταίχμακτη, αχαρτογράφητη. Ότι η σκέψη ενός εφήβου είναι γεμάτη αντιφάσεις, ότι ένας έφηβος, ενώ αμφισβητεί τον κόσμο γύρω του, ταυτόχρονα ψάχνει και να ταιριάζει, να βρει τη θέση του μέσα σ' αυτόν. Με γοητεύει ότι πιστεύει πως μπορεί τα πάντα αλλά και το τίποτα. Συνομιλώ χωρίς να κρύβω τις δικές μου αντιφάσεις, απογοητεύσεις και όνειρα. Συνομιλώ συνωμοτώντας ενάντια στον κόσμο των ενηλίκων.

Νέος σε έρημο νησί

Συνέντευξη
Ειρήνη Ανδρέου
Γιάννης Καραούλης
Ελένη Μολέσκη
(καλλιτεχνικοί επιμελητές)

Ποιο δικό σας εφηβικό κομμάτι προσπαθείτε να διατηρήτε πάση θυσία ζωντανό;

Γ.Κ.: Τον μη εφπυκασμό και την ένταση με την οποία παθιαζόμαστε για πράγματα, σκέψεις και ανθρώπους.

Ε.Α.: Την πεποίθηση ότι όλα μπορούν να γίνουν! Και το πείσμα που χρειάζεται για να γίνουν τελικά.

Ε.Μ.: Το κομμάτι που επιλέγει να ξεβουλεύεται όταν αισθάνεται ότι μουκλιάζει, που κάνει πλάκα ακόμα κι όταν δεν το σπκώνει η κατάσταση, που πιστεύει και αφοσιώνεται με κάποια υπερβολή σ' αυτά που του αρέσουν.

Θα θέλατε να αλλάξετε κάτι στον εφηβικό κόσμο; Αν ναι, τι;

Γ.Κ.: Ναι. Θα ήθελα κάθε παιδί να μη στερείται αυτά που δικαιωματικά θα έπρεπε να έχει: τροφή, στέγη, αγάπη, φροντίδα, οικογένεια, δυνατότητα εκπαίδευσης, κτλ. Θα ήθελα οι μεγάλοι να μάθουν να συζητούν και να ακούν τα παιδιά και τους εφήβους και να λαμβάνουν υπόψη όσα έχουν να πουν.

Ε.Α.: Ο εφηβικός κόσμος μ' αρέσει όπως είναι! Ακόμα κι ό,τι με ξενίζει, συγκρίνοντάς τον με τον εφηβικό κόσμο στον οποίο έζησα εγώ, και πάλι με γοητεύει. Αν θα άλλαζα κάτι, ίσως να ήταν η αίσθηση μοναξιάς που κάποιοι νιώθουν σε αυτή την ηλικία: και μια ματαιότητα που συναντώ πού και πού. Θα ήθελα όλοι οι έφηβοι να πιστεύουν πως μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο – ακόμα κι αν δεν μπορέσουν τελικά...

Ε.Μ.: Πολλά... Θα ήθελα να πηγαίνουν σ' ένα σχολείο που τους αρέσει και τους προκαλεί να εξελιχθούν, να μπορούν να έχουν λόγο για όσα τους αφορούν, να μην αισθάνονται ότι οι δρόμοι για το μέλλον τους είναι προκαθορισμένοι, αλλά ανεξερεύνητοι και συναρπαστικοί. Θα ήθελα να μπορούν να βρουν προστασία και καταφύγιο όταν τα χρειάζονται.

Ποια συμβουλή θα θέλατε να δώσετε σε έναν έφηβο;

Γ.Κ.: Πάλεψε να αλλάξεις ό,τι δεν σου αρέσει. Κι ό,τι δείχνει να μην αλλάζει τώρα, δώσ' του χρόνο. Η ζωή ανοίγεται μπροστά σου και είναι απρόσμενη, περίεργη και γεμάτη δυνατότητες. Κι αν νιώθεις ότι δεν ανήκεις τώρα κάπου, μην ανησυχείς. Δεν θα είσαι μόνος, σε «έρημο νησί», για πάντα. Μεγαλώνοντας, θα βρεις τη

«φυλή» σου, τους ανθρώπους που ονομάζεις «δικούς» σου, την «οικογένειά» σου.

Ε.Α.: Την ίδια στιγμή που παλεύει για να κατακτήσει τη γνώση, να διατηρεί την άγνοια που του επιτρέπει να τολμά χωρίς αυτοπεριορισμούς, χωρίς αναστολές, χωρίς τη γνώση του κινδύνου. Αναπόφευκτα, θα 'ρθει αργότερα αυτό. Για την ώρα, ας τολμά άφοβα. Αυτό θα τον συμβούλευα.

Ε.Μ.: Τίποτα. Η συμβουλή προϋποθέτει ότι κάτι έχω καταλάβει παραπάνω, μια σχέση αφ' υψηλού. Δεν επιδιώκω μια σχέση συμβουλευτική με τους εφήβους που έρχονται στις δράσεις και τα εργαστήριά μας, αλλά μια σχέση δημιουργική και ισότιμη.

Τι σας δίδαξε Το παράδειγμα του δόκτορα Κόρτσακ; Νιώθετε έστω και λίγο παιδιά του;

Γ.Κ.: Να μην απογοητεύομαι και να προσπαθώ να είμαι ο καλύτερος δυνατός εαυτός μου με το να νοιάζομαι για τους ανθρώπους και τον κόσμο γύρω μου. Κι ότι η αλλαγή μπορεί να έρθει και με μικρά κύματα, αλλάζοντας πρώτα πρώτα τον εαυτό μας. Γινόμαστε εμείς το παράδειγμα που θέλουμε για τον κόσμο.

Ε.Α.: Μου δίδαξε πως, ακόμα κι αν δεν μπορείς να αλλάξεις τον κόσμο με το παράδειγμά σου, αρκεί να αλλάξεις έστω και έναν. Αρκεί να το προσπαθείς. Ακόμα κι αν αποτύχεις. Ο Κόρτσακ αποτελεί ακόμα έμπνευση. Άρα κάτι μπορεί να αλλάξει.

Παιδί του; Ναι, σίγουρα! Απ' όταν γνώρισα την προσωπικότητα και την παιδαγωγική του, δεν υπάρχει στιγμή στη συνύπαρξή μου με εφήβους που να μην αναρωτιέμαι αν τους αντιμετωπίζω ισότιμα, που να μη φοβάμαι μήπως καταπατώ το χώρο τους, μήπως κάνω πως ξέρω καλύτερα απ' αυτούς, μήπως δεν ακούω τη φωνή τους. Δεν υπάρχει στιγμή που να μην αναρωτιέμαι τι θα έκανε ο Κόρτσακ τώρα.

Ε.Μ.: Νομίζω ότι η σκέψη μου θα χωρίζεται στην περίοδο πριν και μετά τη γνωριμία μου με το έργο του δόκτορα Κόρτσακ. Γιατί κατάλαβα ότι το να αγαπάς τα παιδιά σημαίνει να τα σέβεσαι γι' αυτό που είναι, να μετακινείσαι, να μην απαιτείς μόνο και να έχεις προσδοκίες, αλλά να τα βοηθάς να γίνουν αυτό που θέλουν τα ίδια να είναι. Ότι το να αγαπάς είναι μια κουραστική δουλειά που θέλει συνεχώς αυτοέλεγχο, αυταπάρνηση και αφοσίωση. Ότι η ζωή είναι ωραία όταν αφοσιώνεσαι σε κάτι πιο σημαντικό από σένα.

Με ποια κριτήρια επιλέξατε τα τρία έργα των Δράσεων;

Γ.Κ.: Κριτήριο πάντα για να διαλέξεις να ασχοληθείς με ένα κείμενο είναι να σε αφορά, να σε συγκινεί και να βρίσκεις ότι μπορείς να επικοινωνήσεις με τη θεατρική του γλώσσα. Από κει και πέρα, υπήρξε η θέληση και η ανάγκη τα έργα που θα επιλεγούν να συμπληρώνουν και να ολοκληρώνουν μια συζήτηση η οποία πλουτίζεται και ολοκληρώνεται και με το σύνολο των δράσεών μας. Ξεκινώντας από το έργο του Ντέιβιντ Γκρεγκ και την ιστορία του Κόρτσακ –αυτού του σπουδαίου παιδαγωγού και πρωτοπόρου στον τομέα των δικαιωμάτων του παιδιού–, όπως και την ιστορία του Άτζιο, της Στεφανίας και όλων των 192 παιδιών του ορφανοτροφείου τις τελευταίες εβδομάδες του γκέτο της Βαρσοβίας, βρεθήκαμε στον *Ήχο από κόκκαλα που σπάνε*, σε μια χώρα που η Σουζάν Λεμπό δεν κατονομάζει, αλλά που θα μπορούσε να είναι δίπλα μας – τώρα. Ταξιδέψαμε με την Ελίκια και τον Ζοζέφ, δύο απαχθέντα παιδιά-στρατιώτες, στην πορεία τους προς την ελευθερία και την ελπίδα. Τον κύκλο θα κλείσει η παράσταση *Τέρας*, όπου εδώ ο παιδαγωγός/δάσκαλος –και στο πρόσωπό του ο ενήλικος κόσμος– δυσκολεύεται να βρει σύνδεση με μια προβληματική περίπτωση εφήβου.

Ποιες οι ομοιότητες και ποιες οι διαφορές μεταξύ τους;

Ε.Α.: Καθένα από τα τρία έργα που επιλέξαμε έχει ως βασικό άξονα τη δυαδική σχέση ενός «ιδιαίτερου» έφηβου με έναν ενήλικα που παλεύει στο πλάι του (ή και σε αντιπαράθεση μ' αυτόν) για έναν κοινό σκοπό: να αλλάξει η συνθήκη της ζωής του. Τα διλήμματα που αντιμετωπίζουν οι ήρωες –ανήλικοι και ενήλικοι– και ο τρόπος με τον οποίο δρουν διαφέρουν από έργο σε έργο. Διαφέρει επίσης και η θεατρική φόρμα του καθενός. Ωστόσο το βασικό ερώτημα που αντιμετωπίζει το καθένα απ' αυτά τα παιδιά παραμένει και στα τρία κοινό, και ο τρόπος με τον οποίο θα απαντήσει τελικά ο κάθε ήρωας δίνει προεκτάσεις και στα δικά του υπαρξιακά ζητήματα. Για τον θεατή, το ερώτημα παραμένει και στα τρία ανοικτό, για να απαντηθεί από τον ίδιο.

Μια ευχή για τα 50 χρόνια του ΘΟΚ

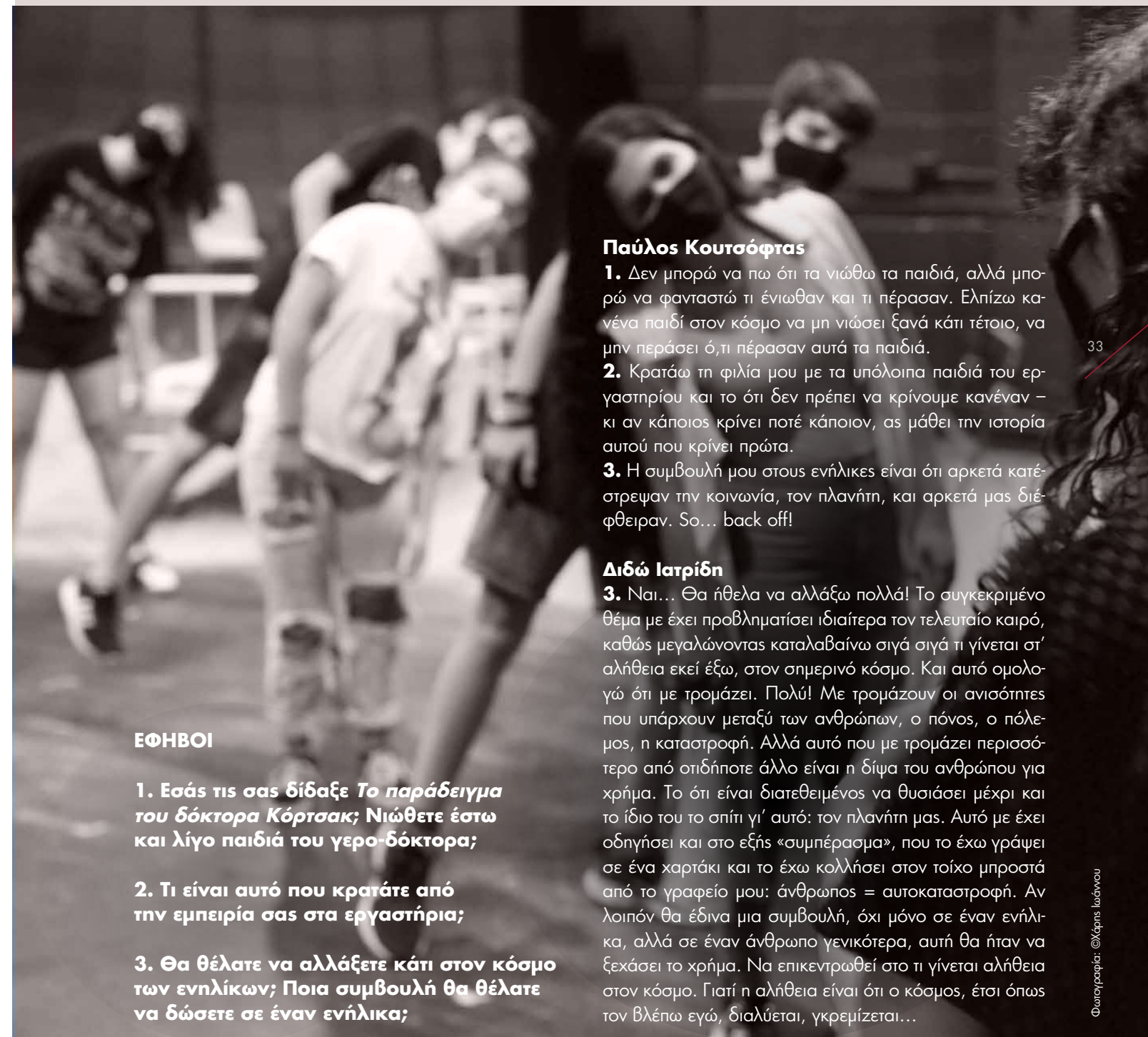
Γ.Κ.: Να συνεχίσει –ο ΘΟΚ και, κατά συνέπεια, όλοι οι υπεύθυνοι, οι δημιουργοί, οι συντελεστές, όλοι μας– και να μην ξεχνά να ονειρεύεται και να τολμά σαν έφηβος.

Ε.Α.: Εύχομαι τα χρόνια του να πολλαπλασιάζονται, ενώ η διάθεσή του να παραμένει εφηβική!

Ε.Μ.: Ο ΘΟΚ είναι δημιούργημα του τόπου μας, ουσιαστικό κομμάτι της κυπριακής πολιτιστικής ταυτότητας. Ανήκει σε όλους μας, δεν είναι ένας οργανισμός, αλλά αγαπημένοι άνθρωποι. Εύχομαι λοιπόν να γίνει ακόμα πιο οικείος, ακόμα πιο δικός μας, και δεν μιλώ από την πλευρά του δημιουργού, αλλά του κοινού. Κοινό και δημιουργοί να έχουν μια σχέση ουσιαστική, αμφίδρομη, ενεργητική, που αντανάκλα τη ζωή μας και προκαλεί τη σκέψη μας.

Το παράδειγμα του δόκτορα Κόρτσακ

Συνέντευξη
Οι έφηβοι των
εργαστηρίων

Παύλος Κουτσόφτας

1. Δεν μπορώ να πω ότι τα νιώθω τα παιδιά, αλλά μπορώ να φανταστώ τι ένιωθαν και τι πέρασαν. Ελπίζω κανένα παιδί στον κόσμο να μη νιώσει ξανά κάτι τέτοιο, να μην περάσει ό,τι πέρασαν αυτά τα παιδιά.

2. Κρατάω τη φίλιά μου με τα υπόλοιπα παιδιά του εργαστηρίου και το ότι δεν πρέπει να κρίνουμε κανέναν – κι αν κάποιος κρίνει ποτέ κάποιον, ας μάθει την ιστορία αυτού που κρίνει πρώτα.

3. Η συμβουλή μου στους ενήλικες είναι ότι αρκετά κατέστρεψαν την κοινωνία, τον πλανήτη, και αρκετά μας διέφθειραν. So... back off!

Διδώ Ιατρίδη

3. Ναι... Θα ήθελα να αλλάξω πολλά! Το συγκεκριμένο θέμα με έχει προβληματίσει ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό, καθώς μεγαλώνοντας καταλαβαίνω σιγά σιγά τι γίνεται σ' αλήθεια εκεί έξω, στον σημερινό κόσμο. Και αυτό ομολογώ ότι με τρομάζει. Πολύ! Με τρομάζουν οι ανισότητες που υπάρχουν μεταξύ των ανθρώπων, ο πόνος, ο πόλεμος, η καταστροφή. Αλλά αυτό που με τρομάζει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο είναι η δίψα του ανθρώπου για χρήμα. Το ότι είναι διατεθειμένος να θυσιάσει μέχρι και το ίδιο του το σπίτι γι' αυτό: τον πλανήτη μας. Αυτό με έχει οδηγήσει και στο εξής «συμπέρασμα», που το έχω γράψει σε ένα χαρτάκι και το έχω κολλήσει στον τοίχο μπροστά από το γραφείο μου: άνθρωπος = αυτοκαταστροφή. Αν λοιπόν θα έδινα μια συμβουλή, όχι μόνο σε έναν ενήλικα, αλλά σε έναν άνθρωπο γενικότερα, αυτή θα ήταν να ξεχάσει το χρήμα. Να επικεντρωθεί στο τι γίνεται αλήθεια στον κόσμο. Γιατί η αλήθεια είναι ότι ο κόσμος, έτσι όπως τον βλέπω εγώ, διαλύεται, γκρεμίζεται...

ΕΦΗΒΟΙ

1. Εσάς τις σας δίδαξε Το παράδειγμα του δόκτορα Κόρτσακ; Νιώθετε έστω και λίγο παιδιά του γερο-δόκτορα;

2. Τι είναι αυτό που κρατάτε από την εμπειρία σας στα εργαστήρια;

3. Θα θέλατε να αλλάξετε κάτι στον κόσμο των ενηλίκων; Ποια συμβουλή θα θέλατε να δώσετε σε έναν ενήλικα;

Ερνέστος Κωνσταντίνου

1. Το έργο του δόκτορα Κόρτσακ με δίδαξε πως, όσο κακές κι αν είναι οι εποχές που περνάμε και όσο κακό κι αν μας περικυκλώνει, εμείς πρέπει να παραμένουμε πιστοί στις απόψεις μας, όσο μακριά κι αν είναι από την πραγματικότητα. Ναι, μπορώ να πω πως νιώθω παιδί του δόκτορα Κόρτσακ, αφού οι ιδέες του με εμπνέουν και με βρίσκουν σύμφωνο.

2. Τα εργαστήρια ήταν εκπληκτικά. Κάθε φορά που ερχόταν η μέρα να πάω, ήμουν πολύ χαρούμενος. Γνώρισα νέα άτομα, συζήτησα, αντάλλαξα απόψεις. Αλλά το κυριότερο: κατάλαβα πως εμείς οι έφηβοι μπορούμε να κάνουμε και να καταφέρουμε πολύ περισσότερα απ' όσα νομίζουμε.

3. Πολλά θα ήθελα να αλλάξουν στον κόσμο των ενηλίκων. Ο πόλεμος, η φτώχεια, το μίσος. Βέβαια, η συμβουλή που θέλω να δώσω στους ενήλικες είναι πως εμείς οι νέοι, λόγω του διαφορετικού τρόπου σκέψης μας, μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο αν δεν μας κόβουν τα φτερά μας. Γι' αυτό, αφήστε μας να ονειρευτούμε!

Ιωάννης Κωνσταντής

1. Το παράδειγμα του δόκτορα Κόρτσακ μου δίδαξε δύο πράγματα. Πρώτον, ότι ακόμα και στις χειρότερες καταστάσεις η αισιοδοξία μας πρέπει να μένει πάντα ψηλά και, δεύτερον, ότι υπάρχει καλό σε όλους τους ανθρώπους, ακόμα κι αν εκείνοι δεν θέλουν να το παραδεχτούν. Θα έλεγα πως εγώ νιώθω παιδί του δόκτορα Κόρτσακ, αφού κι εγώ πάντα προσπαθώ να βρω δικαιοσύνη, προσπαθώ να συνεχίσω να ζω παρ' όλες τις δυσκολίες που ήδη αντιμετωπίζω ή που θα βρω μπροστά μου μια μέρα – ακόμα κι αν δεν το πιστεύετε, εφηβεία είναι το στάδιο της ζωής όπου νιώθεις χαμένος και αγχωμένος για τα πάντα γύρω σου.

2. Αυτό που θα κρατήσω από την εμπειρία μου στα εργαστήρια είναι οι φιλίες που δημιούργησα, οι ευκαιρίες που είχα να συναντήσω σκηνοθέτες, συγγραφείς και ηθοποιούς, και, φυσικά, κρατάω τις γνώσεις σχετικά με το πώς γράφεται σωστά ένα έργο.

3. Αν θα άλλαζα κάτι στον κόσμο των ενηλίκων, θα ήταν απλώς το κάπνισμα, γιατί ενώ ξέρουν ότι είναι κακό για την υγεία τους, συνεχίζουν να καπνίζουν. Αν θα έδινα μια συμβουλή στους ενήλικες, θα ήταν να σταματήσουν να νομίζουν ότι ο κόσμος όπου βρίσκονται τώρα είναι ίδιος με τον δικό τους τον παλιό, γιατί αν δεν αντιληφθείς σε ποιον κόσμο βρίσκεσαι και δεν αποδεχτείς ότι πολλά πράγματα έχουν αλλάξει, τότε δεν είσαι σε θέση να δώσεις συμβουλή στα παιδιά σου ή στα εγγόνια σου.

Νάγια Ιωσήφ

1. Το παράδειγμα του δόκτορα Κόρτσακ μου δίδαξε πως παντού υπάρχει ελπίδα, ακόμα κι όταν όλα φαίνονται σκούρα. Επίσης πως εσύ πρέπει να κάνεις τη διαφορά που θες να δεις στον κόσμο. Νιώθω παιδί του δόκτορα γιατί ακόμα και σήμερα τα δικαιώματά μου ως παιδιού καταπατούνται, και οφείλουμε, εγώ και οι συνομήλικοί μου, να επιλέξουμε το δρόμο της ελπίδας και να παλέψουμε γι' αυτά.

2. Από τα εργαστήρια κρατάω τις φιλίες που δημιούργησα, τις ευκαιρίες που είχα να εκφράσω τις σκέψεις μου, τις ιδέες που ανταλλάξαμε με τα παιδιά, τις όμορφες στιγμές, αλλά και τα εφόδια και τις πληροφορίες που αφομοίωσα όσον αφορά τη συγγραφή και που με έκαναν να την αγαπήσω ακόμα περισσότερο.

3. Θα ήθελα ο κόσμος των ενηλίκων να έχει λιγότερο μίσος και έχθρα. Η συμβουλή μου είναι: Αγαπάτε γιατί χανόμαστε. Αγαπάτε όπως όταν ήσασταν παιδιά, αγνά. Αγαπάτε σαν έφηβοι, έντονα. Μόνο η αγάπη μένει σε αυτό τον δύσμοιρο κόσμο. Όλα τ' άλλα είναι περαστικά.

Βάσια Τσιάνη

3. Μια συμβουλή που θέλω να δώσω στους ενήλικες είναι να μην κρίνουν τα πράγματα που κάνουν οι έφηβοι, π.χ. τα ρούχα τους, τους φίλους τους, ή τι κάνουν στο σώμα τους, όπως tattoos κ.ά. Διότι πριν από κάποια χρόνια ήταν και αυτοί έφηβοι. Και να μην κρίνουν τους άλλους επειδή είναι διαφορετικοί απ' αυτούς.

Αναστασία Χριστοδουλάκη

1. Το παράδειγμα του δόκτορα Κόρτσακ μου δίδαξε τι σημαίνει να εκφέρω άποψη σε δικαστήριο και ότι έχω το δικαίωμα να δικάζομαι από συνομηλίκους μου. Τα πιστεύω του δόκτορα Κόρτσακ είναι πολύ κοντά στα δικά μου, και νιώθω ότι αυτό με φέρνει πιο κοντά του – και σαν χαρακτήρα στην παράσταση, αλλά και σαν άνθρωπο.

2. Τα εργαστήρια μου έδωσαν πολλά που σίγουρα θα με ακολουθούν για την υπόλοιπη ζωή μου. Σίγουρα θα κρατήσω όλες τις στιγμές συγκίνησης, χαράς και αγάπης που είχαμε όλα τα παιδιά μεταξύ μας. Τα εργαστήρια μου έδειξαν την αληθινή έννοια της ομάδας και πως, ναι, θα ακουστώ αλλά και θα ακούσω – και σίγουρα θα μάθω.

3. Από τον κόσμο των ενηλίκων θα άλλαζα το ΕΓΩ στο ΕΜΕΙΣ. Θα σταματούσα το διαχωρισμό των δύο κόσμων, γιατί είμαστε αλληλένδετοι, είμαστε όλοι άνθρωποι και μαθαίνουμε ο ένας από τον άλλο, ανεξαρτήτως ηλικίας. Μια συμβουλή που θα έδινα σε έναν ενήλικα θα ήταν να μη φιμώνει τα παιδιά όταν θέλουν να μιλήσουν και να τα αφήνει να εκφράζονται ελεύθερα, δίχως προκαταλήψεις, δίχως απειλές, δίχως το ΕΓΩ.

«Εγώ πάντα θα είμαι στο πλευρό αυτών που δεν έχουν τίποτα και στους οποίους δεν επιτρέπεται καν να απολαύσουν ειρηνικά το τίποτα που έχουν».

Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα

Για όσους κάνουν θέατρο χωρίς να ζητούν τίποτα σε αντάλλαγμα, τους εραστές της τέχνης του θεάτρου, η αναβολή του Παγκύπριου Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου ύστερα από τριάντα δύο χρόνια αδιάλειπτης διεξαγωγής και μήνες δουλειάς και ελπίδας, ήταν τεράστιο χτύπημα. Πολύ νωρίς, πριν καλά καλά ξεθαρρέσουμε για να αρχίσουμε να ξεμιτίζουμε μετά την απαγόρευση κυκλοφορίας λόγω πανδημίας, άρχισαν τα τηλεφωνήματα και τα μηνύματα:

«Θα γίνει το φεστιβάλ μας, ναι;»

«Θέλω να μαζέψω και τους άλλους, να ξαναρχίσουμε...»

«Δεν θα τραβήξετε πίσω την προκήρυξη...; Θα το κάνουμε το φεστιβάλ μας, σωστά;»

«Το χρειαζόμαστε, μέσα σε όλες τις απαγορεύσεις, έστω με τα μέτρα, να βρεθούμε, να νιώσουμε άνθρωποι πάλι στην πρόβα, με κοινό σκοπό...»

Ανάγκη.

Εραστές της τέχνης του θεάτρου

Δεν ήταν απλώς το κέφι και το μεράκι που βλέπουμε από τους ωραίους αυτούς ανθρώπους κάθε χρόνο που διοργανώνουμε το Παγκύπριο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου. Ήταν ανάγκη. Και υπήρχε αγωνία στον τόνο τους. Να μη στερηθούν –μαζί με όλα τα άλλα που στερούμαστε φέτος– αυτό που κάνουν χρόνια, να αφήνουν στην άκρη τον καθημερινό, συνηθισμένο τους εαυτό για να πάνε στην πρόβα, βάζοντας τον «καλό» τους, τον δημιουργικό τους εαυτό, όση κούραση κι αν είχαν από τα υπόλοιπα. Το ήθελαν, το διεκδικούσαν: να γευτούν το δικαίωμα να είναι δημιουργικοί, να διεισδύσουν στο μέσα τους για να τραβήξουν μέσα από το πηγάδι τον κουβά με τα ωραία, τα δημιουργικά, τα όμορφα, αυτά που κρύβονται καθημερινά επιμελώς, προκειμένου να μη γίνουν ευάλωτοι. Φέτος ήταν ανάγκη. Μεγάλη. Ένεκα το γκρίζο της πανδημίας. Και συνέχισαν τις πρόβες. Και παρέκαμψαν τις δυσκολίες. Και είχαν μαζί τους πάντοτε αντισπικτικά και μάσκες, για να είναι ασφαλείς. Και προσπάθησαν να προβλέψουν τυχόν λύσεις για οποιοδήποτε πρόβλημα μπορεί να προέκυπτε, ακόμα και να πληρώσουν τεστ από το υστέρημά τους για να είναι επιβεβαιωμένα ασφαλείς και να μπορέσουν να δώσουν την παράστασή τους. Και προχωρήσαμε ως την τελική ευθεία. Έτοιμο το φεστιβάλ, έτοιμες οι αφίσες, έτοιμα τα προγράμματα, έτοιμα τα σκηνικά, τα φώτα, οι ηθοποιοί, οι περήφανες οικογένειες, οι θεατές, όλοι εμείς, γιατί θα τα καταφέρναμε να συνεχίσουμε «κανονικά», να μη μας νικήσει ο Covid-19...

Η πανδημία δεν επέτρεψε να απολαύσουμε ειρηνικά ούτε αυτό το λίγο που οι φεινές συνθήκες μάς επέτρεψαν να χαρούμε. Απογοήτευση, θυμός, στενοχώρια μεγάλη, νοσταλγία για τις στιγμές που μοιραζόμαστε κάθε φορά που βρισκόμαστε για πρόβα, για παράσταση.

Το ερασιτεχνικό θέατρο στην Κύπρο ανθεί. Πάντα είχε ξεχωριστή θέση, μα τα τελευταία χρόνια τα σχήματα έχουν ανεβάσει ακόμα πιο πολύ τον πήχη. Βλέπουμε πολύ ωραίες δουλειές. Και βλέπουμε πολύ ωραίους ανθρώπους, να ξεπερνούν τον εαυτό τους πάνω στη σκηνή, πίσω απ' αυτήν, δίπλα στους ανθρώπους τους, μαζί τους. Με περηφάνια και αγάπη.

Η απόφαση του Υπουργείου Υγείας να αντιμετωπίσει διαφορετικά τους ερασιτέχνες ηθοποιούς από τους επαγγελματίες, την ώρα που είναι στη σκηνή, ζητώντας τους να φορούν μάσκα και να μην υπερβαίνουν τους δέκα, οδηγώντας έτσι στην αναβολή των προγραμματισμένων παραστάσεων, προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις. Και μεγάλη στενοχώρια. Γιατί σίγουρα κατανοούμε γιατί επετράπη στους επαγγελματίες που βγάζουν το ψωμί τους να μη φορούν μάσκα, ώστε να συνεχίσουν να δίνονται παραστάσεις. Όμως και οι ερασιτέχνες δούλεψαν και θα είχαν ακριβώς την ίδια συνθήκη. Και θα έδιναν κι αυτοί τροφή, αλλά στην ψυχή τους, που τόσο βάλλεται – όπως όλων μας μέσα στην πανδημία.

«Θα το ξαναπρογραμματίσουμε σύντομα το φεστιβάλ;»

«Μην το αφήσετε ως του χρόνου, ναι;»

«Πώς γίνεται να επιτρέπεται μέσα στον ίδιο θεατρικό χώρο η παράσταση σήμερα –από επαγγελματίες– και να απαγορεύεται αύριο –από εμάς–, τηρουμένων των ίδιων μέτρων; Δεν είναι άδικο;»

«Άμα περάσει καιρός, θα πρέπει να ξαναρχίσουμε απ' την αρχή. Τώρα είμαστε έτοιμοι... Δεν γίνεται κάτι;»

Αγωνία. Πάλι.

«Λέμε αποστολή κι ούτε σκιαζόμαστε τη λέξη, μήτε μας ενοχλεί η ιδέα, γιατί μονάχα με απόλυτη πίστη, με απόλυτη θυσία του εαυτού μας σε μια ανώτερη ιδέα, μπορούμε ν' αποκτήσουμε τη δύναμη, την οντότητα, και να φέρουμε στην επιφάνεια τον ψυχικό πλούτο που βρίσκεται θαμμένος μέσα μας για την πραγματοποίησή της. Πρέπει να πιστεύουμε σε θαύματα για να γίνουν θαύματα».

Κάρολος Κου

Φωνή για τους ανθρώπους του θεάτρου στην Ευρώπη

Τον περασμένο Νοέμβριο έγινε το πρώτο «Ευρωπαϊκό Φόρουμ 2020: Εστιάζοντας στις παραστατικές τέχνες της Ευρώπης». Ήταν η πρώτη επίσημη προσπάθεια εγκαθίδρυσης διαλόγου των ανθρώπων του θεάτρου με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Με το πέρας των εργασιών του υπογράφηκε η Συνθήκη της Δρέσδης από δώδεκα σημαντικά ευρωπαϊκά δίκτυα θεάτρου και παραστατικών τεχνών. Με αυτήν ζητείται επιτακτικά από την Ευρωπαϊκή Ένωση ένας σχεδιασμός για αναζωογόνηση του κλάδου κατά τη διάρκεια της πανδημίας αλλά και μετά από αυτήν.

Πάνω από 150 καλλιτέχνες, δημιουργοί, πολιτιστικοί φορείς, σημαντικοί παράγοντες και δίκτυα που ασχολούνται με την πολιτιστική πολιτική μαζεύτηκαν και ένωσαν τις φωνές τους για πρώτη φορά σε μια κοινή ευρωπαϊκή προσπάθεια άσκησης επιρροής στην πολιτική για το θέατρο και τις παραστατικές τέχνες. Το Φόρουμ τόνισε παράλληλα τη σημασία του πολιτισμού στην Ευρώπη, σε κάθε δημοκρατική κοινωνία. Η συνάντηση ήταν υπό την αιγίδα της γερμανικής προεδρίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του γερμανικού Υπουργείου Πολιτισμού και Μέσων Ενημέρωσης.

Η καλλιτεχνική και πολιτιστική πολυφωνία είναι ο πυρήνας του καινοτόμου πνεύματος μέσα στο οποίο οι άνθρωποι των τεχνών ζητούμε να οικοδομηθεί το μέλλον. Οι επιπτώσεις της πανδημίας αποκάλυψαν τις μεγαλύτερες αδυναμίες μας για διασφάλιση του χώρου της πνευματικής δημιουργίας. Ο τομέας του πολιτισμού ήταν ο πρώτος που έκλεισε και είναι ανάμεσα στους τελευταίους που θα επανέλθει. Έχουμε όμως θεσμικούς τρόπους προώθησης των τεχνών στην Ευρώπη, προκειμένου να διασφαλίσουμε την πλούσια πολυφωνία και διαφορετικότητα στον πολιτισμό, που είναι τόσο σημαντικές για την κοινωνική υγεία της Ευρώπης και την ευημερία των ανθρώπων μας; Έχουμε άραγε θεσμικούς τρόπους προώθησης των τεχνών και φωνή για τους καλλιτέχνες στην ίδια μας τη χώρα;

Οι υπολογιζόμενες οικονομικές απώλειες και επιπτώσεις εξαιτίας του Covid-19 μόνο στα θέατρα-μέλη της Συνόδου των Θεάτρων της Ευρώπης υπολογίστηκαν το περασμένο καλοκαίρι σε:

- 61 εκατομμύρια ευρώ απώλεια εισπράξεων μέχρι το τέλος του 2020,
- μειωμένο κοινό μέχρι το τέλος του 2020, από 2,7 εκατομμύρια σε λιγότερο από 1 εκατομμύριο άτομα,
- 5.000 παραστάσεις ακυρώθηκαν μεταξύ Φεβρουαρίου-Ιουνίου 2020, με απώλεια πάνω από 1 εκατομμύριο θεατές. Η πραγματικότητα είναι τώρα σίγουρα χειρότερη, με το δεύτερο κύμα να έχει χτυπήσει αλύππτα τη βιομηχανία του θεάματος και με ένα τρίτο κύμα να απειλεί τον κλάδο με ακόμα χειρότερες επιπτώσεις. Τον Δεκέμβριο του 2020 το Λονδίνο αναγκάστηκε για άλλη μία φορά να κλείσει τα θεάτρά του, και ακόμα και μετά το Brexit η επιρροή των λονδρέζικων θεάτρων σε όλο τον κλάδο της ηπείρου μας παραμένει τεράστια.

Τον περασμένο Οκτώβριο η Σύνοδος των Θεάτρων της Ευρώπης, της οποίας ο ΘΟΚ είναι μέλος, είχε ενώσει τις δυνάμεις της με 110 δίκτυα και οργανισμούς σε ένα κοινό αίτημα με πρωτοβουλία του Culture Action Europe, απαιτώντας από την Ε.Ε. και τα κράτη-μέλη «να διασφαλίσουν πως ο πολιτισμός θα βρεθεί στο επίκεντρο κάθε σχεδίου ανάκαμψης, που στοχεύει σε μια βιώσιμη, χωρίς αποκλεισμούς και με το βλέμμα στο μέλλον ανάκαμψη της κοινωνικής και οικονομικής μας ζωής».

Σε ανακοίνωση του δικτύου αναφέρεται το εξής: «Ο πολιτισμός ήταν πάντα ένας ζωτικής σημασίας κοινωνικός πόρος, με την ικανότητα να γιατρεύει πληγές σε καιρούς κρίσης. Ο πολιτισμός εμπεριέχει τεράστια αξία και συνεισφέρει ουσιαστικά στην οικονομία με 4,2% του ευρωπαϊκού ΑΕΠ και 7,4 εκατομμύρια θέσεις εργασίας πανευρωπαϊκά. Η τέχνη είναι αδιαμφισβήτητος παράγοντας για την ευρωπαϊκή ενσωμάτωση και αλληλεγγύη, ώστε να δημιουργεί έναν κοινό χώρο για την ανάπτυξη κοινής ταυτότητας».

Πανδημία και θέατρο στην Ευρώπη

Από τον Μάρτιο του 2020 η Σύνοδος είχε τονίσει πως οι τομείς του πολιτισμού και της ψυχαγωγίας είναι ανάμεσα σε αυτούς που χτυπήθηκαν σοβαρότερα από την πανδημία. Οι πολιτιστικές δραστηριότητες αναστέλλονται, εκατομμύρια δουλειές παγοποιούνται ή εξαφανίζονται, μικρομεσαίες επιχειρήσεις κλείνουν ή είναι στα όρια πτώχευσης και, το κυριότερο, πολλοί ταλαντούχοι άνθρωποι αναγκάζονται να αφήσουν τον κλάδο μόνιμα. Σχεδόν πάγιο αίτημα των ανθρώπων των τεχνών είναι το πρόγραμμα «Δημιουργική Ευρώπη» να διασφαλίσει την λειτουργία των ευρωπαϊκών θεάτρων και της διεθνούς συνεργασίας ανάμεσά τους και –όπως τονίζεται στη διακήρυξη του Οκτωβρίου– να:

1. Τονίσει τη σημασία του θεάτρου ως μπτέρας των τεχνών για την πολιτιστική και γλωσσική ποικιλία της Ευρώπης, αλλά και τη σημασία του ως δημόσιου χώρου για μια ανοιχτή ευρωπαϊκή κοινωνία.

2. Διασφαλίσει πως ο πολιτισμός:

- δεν είναι πολυτέλεια, αλλά αναπόσπαστο μέρος των δημοκρατικών κοινωνιών μας,
- έχει κοινωνική και οικονομική σημασία, προκειμένου να ξεπεραστεί η κρίση και να δημιουργηθούν προϋποθέσεις για το μέλλον της Ευρώπης,
- δημιουργεί αντιστάσεις, κριτική σκέψη και είναι πηγή έμπνευσης.

3. Ενδυναμώνει τα θέατρα της Ευρώπης, τους χώρους εκδηλώσεων, τους παραγωγούς και τους καλλιτέχνες και τους εργαζόμενους στο θέατρο κατά τη φάση της επανεκκίνησης, με στόχο να:

- διασφαλιστεί η συνέχεια της δραστηριότητας του τομέα μας, με ευρωπαϊκή διασύνδεση ειδικότερα, και ως ο ένας εργοδότης των πολυάριθμων μεμονωμένων επαγγελματιών στον τομέα της τέχνης,
- ενδυναμώνει τη διεθνή καλλιτεχνική συνεργασία,
- επενδύσει και να ενισχύσει τα υπάρχοντα διεθνή δίκτυα και συνεργασίες, προκειμένου να αποτρέψει την εξαφάνιση δομών που αναπτύσσονται εδώ και δεκαετίες. Το θέατρο έχει συγκεκριμένες τομεακές ανάγκες. Εξερχόμενοι από την κρίση και εισερχόμενοι στη νέα δεκαετία, θέλουμε η τέχνη και οι δημιουργοί να μπορούν να στοχεύσουν στο να διαδραματίσουν έναν σημαντικό ρόλο στις μελλοντικές κοινωνίες μας, δημιουργώντας πολιτιστι-

κές εμπειρίες ψηφιακά και με φυσική παρουσία, ώστε να προκαλούν την πολύτιμη διάδραση ανάμεσα σε κοινό και δημιουργούς.

Οι κοινωνίες χρειάζονται δυνατούς πολιτιστικούς τομείς, με πολυφωνία, διαδραστικότητα και ρόλο να παίξουν στη διαμόρφωση του τρόπου ζωής των πολιτών. Η διεθνής συνεργασία στους τομείς του θεάτρου και των τεχνών είναι απαραίτητη για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος. Η σημασία που αποδίδεται στην ευρωπαϊκή κοινή πολιτική για την παροχή ίσων ευκαιριών σε καλλιτέχνες, επαγγελματίες του θεάτρου, πολιτιστικούς φορείς, αλλά και στο κοινό, δεν είναι ποτέ αρκετή. Τώρα, σε καιρούς μεγάλων προκλήσεων λόγω του Covid-19, είναι πιο σημαντικό από ποτέ να υψώσει τη φωνή του το κάθε κράτος-μέλος, απαιτώντας στήριξη της πολιτιστικής δημιουργίας εκ μέρους της Ε.Ε., καθώς συνιστά αναπόσπαστο κομμάτι της ταυτότητας κάθε Ευρωπαίου πολίτη.

Για το λόγο αυτό, είναι απαραίτητο να διαμορφωθούν αποτελεσματικά κανάλια διαλόγου στο κάθε κράτος-μέλος, ανάμεσα σε όσους εργάζονται στον τομέα των παραστατικών τεχνών και στα αρμόδια κρατικά τμήματα, τα οποία με τη σειρά τους μεταφέρουν τις φωνές και τις απόψεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Θεατρικό Καταφύγιο

Το Θεατρικό Καταφύγιο δημιουργήθηκε από τον ΘΟΚ μετά την οικονομική κρίση του 2013 ως κίνηση αλληλεγγύης σε δύσκολους καιρούς. Είναι φυσικός χώρος στο κτίριο του ΘΟΚ, αλλά και ιδέα που φιλοξενεί δράσεις με συμβολική ή καθόλου οικονομική επιβάρυνση, ώστε να μπορούν οι καλλιτέχνες να μοιράζονται με το κοινό τις γνώσεις τους και το κοινό να ανακαλύπτει ολόκληρα και περισσότερα πτυχές όσων μπορεί να προσφέρει η ενασχόληση με το θέατρο. Έτσι έχουν οργανωθεί εργαστήρια, επισκέψεις, masterclasses, παρουσιάσεις, εκδηλώσεις για το θέατρο, και έχει εδραιωθεί μια υπέροχη σχέση διάδρασης, με άξονα πάντα το θέατρο.

Ίσως η γνωστότερη δράση του Θεατρικού Καταφυγίου είναι τα Εργαστήρια της Τετάρτης, που γίνονται κάθε εβδομάδα στο υπόγειο του Κτιρίου ΘΟΚ. Πρόκειται για αυτοτελή εργαστήρια με διαφορετική θεματική κάθε εβδομάδα και διαφορετική ομάδα-στόχο, τα οποία είναι προσιτά στο κοινό αλλά και στους επαγγελματίες με μικρή συμβολική χρέωση.

Το Θεατρικό Καταφύγιο φέτος για πρώτη φορά ανέστειλε τη λειτουργία του από τον Μάρτιο, λόγω των μέτρων κατά της πανδημίας. Το καλοκαίρι, με εισήγηση της Λειτουργού Θεατρικής Ανάπτυξης και επειδή διαφαινόταν ο κίνδυνος να μην μπορέσουν να λειτουργήσουν τα εργαστήρια με φυσική παρουσία το φθινόπωρο –αλλά και επειδή και πάλι σε καιρούς κρίσης η αλληλεγγύη είναι απαραίτητη–, το Διοικητικό Συμβούλιο έκανε ανοιχτό κάλεσμα για υποβολή εισηγήσεων, κάτω από τρεις θεματικές, προκειμένου το Θεατρικό Καταφύγιο να μπορέσει να συνεχίσει να λειτουργεί και να προσφέρει την ευκαιρία καλλιτεχνικής δημιουργίας και επικοινωνίας με το κοινό.

Οι προτάσεις που εγκρίθηκαν παρουσιάστηκαν τον Δεκέμβριο και τον Ιανουάριο –οι περισσότερες διαδικτυακά, λόγω των μέτρων–, και αυτό συνέπεσε να γίνει το διάστημα κατά το οποίο όλες οι άλλες θεατρικές δραστηριότητες είχαν ανασταλεί με διάταγμα του Υπουργού Υγείας για προστασία από τον COVID-19, καθιστώντας την προσφορά αυτή ακόμα πιο σημαντική.

Ο ΘΟΚ, συνεχίζοντας να παραμένει ενεργός, όπως έπραξε καθ' όλο το διάστημα της πανδημίας, και να πρωτοστατεί στη διατήρηση της επικοινωνίας ανάμεσα στο κοινό και στους καλλιτέχνες του θεάτρου, προγραμματίζει να επαναρχίσει τα Εργαστήρια της Τετάρτης τον Φεβρουάριο του 2021, νοούμενου ότι τούτο θα επιτρέπεται με βάση τα ισχύοντα για τον COVID-19.

Ο ΘΟΚ σκοπεύει να προσφέρει δημιουργικό «καταφύγιο» σε όσους επιθυμούν να διευρύνουν τις γνώσεις τους σε σχέση με το θέατρο, προσφέροντας τριώρα εργαστήρια σε περιορισμένο αριθμό συμμετεχόντων, με πολύ μικρό αντίτιμο (6€), κάθε Τετάρτη απόγευμα (4:00-7:00 μ.μ.) στο Κτίριο ΘΟΚ, από τον Φεβρουάριο μέχρι και τον Ιούνιο.

Οι εισηγητές είναι επαγγελματίες του πολιτισμού, της εκπαίδευσης και του θεάτρου. Τα εργαστήρια καταπιάνονται με ένα ευρύ φάσμα θεμάτων, ενώ με την ολοκλήρωση κάθε εργαστηρίου απονέμεται Δίπλωμα Συμμετοχής στους συμμετέχοντες.

ΝΕΟΣ ΧΩΡΟΣ

ΦΤΩΧΟ ΘΕΑΤΡΟ

THANK YOU for the MUSIC

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ της ΤΕΤΑΡΤΗΣ

Νέο αίμα

Συνέντευξη
Χριστίνα Παπαδοπούλου

Χριστίνα Παπαδοπούλου

Ηθοποιός (γενν. Λευκωσία) | Σπούδασε στην Ανώτερη Δραματική Σχολή Νέου Ελληνικού Θεάτρου του Γιώργου Αρμένη. Έκανε την παρθενική της εμφάνιση στη θεατρική σκηνή με την τρυφερή και φυσική ερμηνεία του ρόλου της Ρόζι Πράις στην παραγωγή του ΘΟΚ *Πράγματα δικά μου, αληθινά* του Άντριου Μπόβελ, σε σκηνοθεσία Μαρίας Κυριάκου (2019-2020, 2020-2021).

Πρώτη επαγγελματική εμπειρία στην παράσταση του ΘΟΚ *Πράγματα δικά μου, αληθινά*. Πείτε μας ένα πράγμα δικό σου, αληθινό.

Δεν θα μπορούσα να αισθάνομαι περισσότερο ευλογημένη. Μετά το τέλος κάθε παράστασης συνειδητοποιώ πόσα πράγματα έχουμε τελικά δεδομένα στη ζωή μας και πως σε μία μόνο στιγμή μπορούν αυτά να μην υφίστανται πια.

Ένα πράγμα δικό μου, αληθινό και πιο πολύτιμο, λοιπόν, είναι η οικογένειά μου, οι άνθρωποί μου, που χωρίς αυτούς στο πλάι μου θα πορευόμουν σχεδόν γυμνή στη ζωή. Τόσο απλό. Τόσο δεδομένο. Ή και όχι.

Τι σας τράβηξε στο θέατρο ώστε να ασχοληθείτε επαγγελματικά με αυτό;

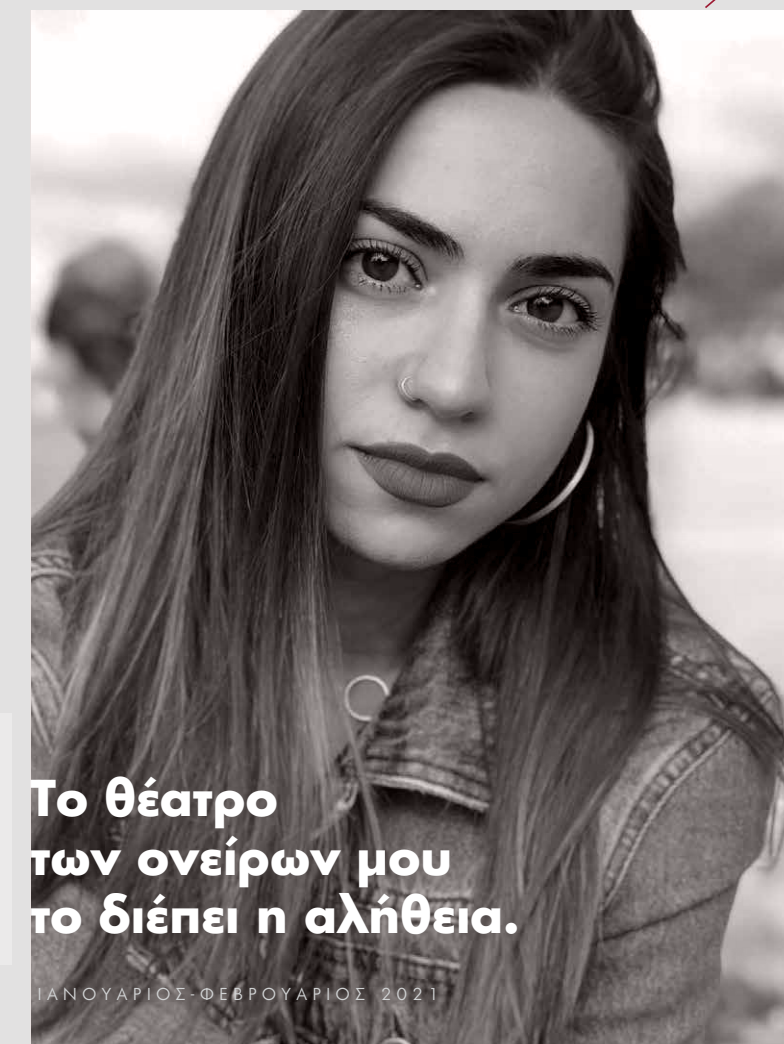
Αυτή είναι μια ερώτηση που μέχρι και πρόσφατα δεν μπορούσα να απαντήσω με απόλυτη σιγουριά. Μέχρι και τη στιγμή που μπήκα στη δραματική σχολή, δεν μπορούσα να εξηγήσω με ακρίβεια τι ήταν αυτό που με έκανε να επιθυμώ να ασχοληθώ επαγγελματικά με αυτό. Το θέατρο –και αυτό το καταλαβαίνω μέρα με τη μέρα όλο και καλύτερα– είναι ένα δύσβατο μονοπάτι χωρίς τελειωμό. Πράγματι, είναι ένα σχολείο διά βίου μάθησης, και αυτό σε κάνει να μη βαριέσαι ποτέ, γιατί πάντα μα πάντα μαθαίνεις και κάτι νέο. Για τον εαυτό σου, για τον κόσμο γύρω σου. Για τη ζωή. Τι πιο όμορφο απ' το να ανακαλύπτεις συνεχώς καινούργιους κόσμους και εν συνεχεία να τους μοιράζεσαι με τους άλλους ανθρώπους; Είναι και αυτή η μαγική σύνδεση ηθοποιού-θεατή, μεταξύ άλλων, που δεν θα μπορούσε κανένα άλλο επάγγελμα να υποκαταστήσει. Τι με τραβάει, λοιπόν, στο θέατρο; Μάλλον η μαγεία του.

Μια ευχή για τα 50 χρόνια του ΘΟΚ

Η ευχή μου για τα πενήντα χρόνια του ΘΟΚ είναι να συνεχίσει να προσφέρει στο θέατρο και στον πολιτισμό, όπως κάνει αδιάκοπα όλα αυτά τα χρόνια, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες.

Πώς θα περιγράφατε το θέατρο των ονείρων σας;

Το θέατρο των ονείρων μου το διέπει η αλήθεια. Μια παράσταση είναι στην ουσία το αποτέλεσμα επικοινωνίας που κατάφεραν να έχουν οι ηθοποιοί μεταξύ τους, καθώς και με όλους τους συντελεστές. Η επικοινωνία με τον άλλο και η ανάδειξη της αλήθειας μας, όταν γίνεται πρωταρχική ανάγκη, απαλλαγμένη από το «εγώ» του ηθοποιού, πηγαιίνει τότε ένα βήμα παραπέρα και μας αφορά. Ονειρεύομαι, λοιπόν, ένα θέατρο για όλους ανεξαιρέτως, στο οποίο κυριαρχεί η επικοινωνία με τον άλλο και, κατ' επέκταση, φωτίζεται η αλήθεια, όποια κι αν είναι αυτή, όσο σκληρή κι αν παρουσιάζεται μπροστά μας, γιατί μόνο έτσι θα μας αφορά πραγματικά όλους και μόνο έτσι ίσως –λέω ίσως– ο κόσμος γίνει κάποτε λίγο καλύτερος.

Το θέατρο των ονείρων μου το διέπει η αλήθεια.

Πόπη Αβραάμ

Ηθοποιός (γενν. Λευκωσία) | Σπούδασε στη Δραματική Σχολή του Πειραιϊκού Συνδέσμου. Έχει δημιουργήσει μια κραταιά, πολύχρονη καλλιτεχνική πορεία στο θέατρο, ερμηνεύοντας ρόλους πολλών απαιτήσεων, είτε του κλασικού ρεπερτορίου είτε της σύγχρονης δραματολογίας. Το 2019 τιμήθηκε με το Μεγάλο Βραβείο Θεάτρου ΘΟΚ. Συνεργάστηκε πρόσφατα με τον ΘΟΚ στην παραγωγή του έργου *Πράγματα δικά μου, αληθινά* του Άντριου Μπόβελ, σε σκηνοθεσία Μαρίας Κυριάκου (2019-2020, 2020-2021), ερμηνεύοντας το ρόλο της Φραν Πράις.

42

**Να προχωρήσουν
το θέατρο πιο πέρα,
να προχωρήσουν
τον κόσμο πιο πέρα.**

**Η πρώτη σας δουλειά στο θέατρο;
Τι θυμόσαστε από αυτήν;**

Η πρώτη μου θεατρική συνεργασία ήταν στην παιδική σκηνή με το Λαϊκό Θέατρο Πειραιά. Μια διασκευή της *Οδύσσειας*, όπου υποδύομαι όλες τις γυναίκες στο ταξίδι του Οδυσσέα μέχρι την επιστροφή του στην Ιθάκη (Σειρήνες, Ναυσικά, Κίρκη, Πηνελόπη), καθώς και τον Πολύφημο. Ήμουν κατατρομαγμένη. Ένα θέατρο κατάμεστο, να σφύζει από τη ζωντάνια των παιδιών, κι εγώ να τρέμω από το άγχος και το τρακ. Πήρα βαθιά ανάσα, βγήκα και μαγεύτηκα από την απίστευτη ενέργεια που αισθανόμουν να υπάρχει μεταξύ της σκηνής και των νεαρών θεατών. Ένωσα στο στήθος μου να χτυπά η καρδιά του σύμπαντος! Ήταν ασύλληπτο το συναίσθημα! Και ξαφνικά νιώθω στην Κίρκη κάποιον να μου τραβάει τα μαλλιά. Γυρνάω και βλέπω ένα κοριτσάκι να έχει ανέβει πάνω στη σκηνή, να μου τραβάει μαλακά τα μαλλιά και να με ρωτάει: «Μα είναι αληθινά;»

Παλιά φρουρά

Συνέντευξη
Πόπη Αβραάμ

**Ποια είναι για εσάς η σημασία του
παιχνιδιού στο επάγγελμά σας;**

Το παιχνίδι με την έννοια της αναζήτησης, της χαράς, του ταξιδιού και του ψαξίματος, της μάθησης, της γνώσης και της ανάτασης, της συνεργασίας, του αγγίγματος, της επαφής και της ανταλλαγής, ναι, αυτό το παιχνίδι είναι το άπαν στη δουλειά μας και χωρίς αυτό δεν έχει νόημα να είσαι ηθοποιός.

**Ποιους ρόλους ξεχωρίζετε από
την πορεία σας; Ποιους δυσκολευτήκατε
να αποχωριστείτε;**

Είναι τόσο δύσκολο, πραγματικά, να απαντήσω. Σίγουρα, όσοι ρόλοι με δυσκόλεψαν. Και ήταν πολλοί, πάρα πολλοί, οπότε βρίσκω ανώφελο και άδικο να αναφερθώ σε κάποιους και να ξεχάσω ή να αδικήσω κάποιους άλλους. Θα πω μόνο πως αισθάνομαι ευγνώμων που διαχειρίστηκα τόσο σπουδαία έργα και ρόλους σπουδαίους και πως βγήκα σοφότερη μέσα από την τριβή μου μαζί τους. Σε ό,τι αφορά το δεύτερο σκέλος της ερώτησης, ομολογώ πως κάποιος ρόλος μου αφήνουν μια νοσταλγία, αλλά την προσπερνάω γιατί ξέρω πως τίποτα δεν είναι αιώνιο, κι εγώ κρατάω το πόσο τυχερή υπήρξα που συμπορεύτηκα μαζί τους.

**Μια ζωή στο θέατρο.
Τι έχει μείνει απaráλλαχτο όλα αυτά
τα χρόνια και τι έχετε αναθεωρήσει;**

Η πρεμούρα στην πρώτη ανάγνωση, ο αμυδρός ιδρώτας στα δάχτυλά μου όταν παίρνω για πρώτη φορά το κείμενο, το σκίρτημα μέσα μου για το καινούργιο ταξίδι, η χαρά της πρόβας, η αδημονία της πρεμιέρας, ο τύπος της καρδιάς του σύμπαντος μέσα στο στήθος μου, όλα αυτά παραμένουν ολόγεια. Το μόνο που έχει αλλάξει είναι που κάποτε παρακολουθούσα τους μεγαλύτερους μου για να μάθω και τώρα παρακολουθώ με ευχάριστη έκπληξη τους νεότερους μου και βλέπω πόσα έχω να μάθω απ' αυτούς και πόσο εξελίσσεται η υποκριτική τέχνη.

**Μεγάλο Βραβείο ΘΟΚ.
Τα συναισθήματά σας;**

Αισθάνομαι πως εμένα, την Πόπη, δεν με αφορά. Προφανώς έχει να κάνει με την Πόπη Αβραάμ, που έχει διανύσει κοντά μισό αιώνα πάνω στη σκηνή. Αλλά εμένα με νοιάζει η Πόπη και όχι η άλλη η γνωστή που βραβεύτηκε. Μπράβο της και μακάρι να τα καταφέρει πάντα να δουλεύει και να υποδύεται ωραία πράγματα. Αυτό θα μου δίνει και μένα χαρά.

Πείτε μας ένα πράγμα δικό σας, αληθινό.

Αληθινό είναι ό,τι αγγίζω και γεύομαι και μυρίζω κάθε πρωί. Αληθινή είναι η αγκαλιά των παιδιών μου κι αυτών που αγαπώ, το γέλιο τους, το κλάμα τους, ο πόνος κι ο καημός, η χαρά και η λύπη, η γαλήνη δίπλα στη θάλασσα κι ο παφλασμός πάνω στα βράχια. Αληθινό είναι το τώρα. Αυτό το νυν και το αιέν του κόσμου.

43

Μια ευχή για τα 50 χρόνια του ΘΟΚ:

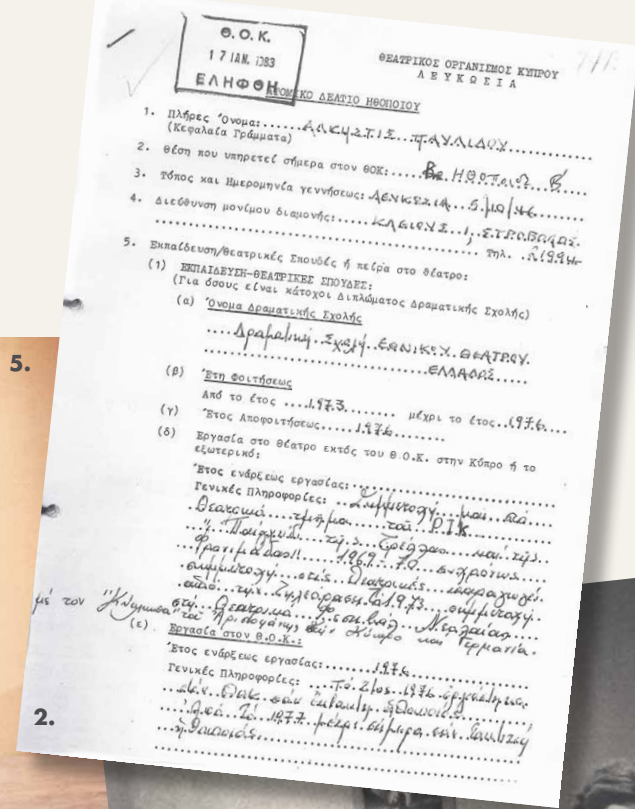
Μακάρι πάντα να υπάρχουν νέοι άνθρωποι με όρεξη και όραμα, για να δημιουργούν, να φτιάχνουν σπουδαίες, μεγάλες, τίμιες παραστάσεις, με αλήθεια και αμεσότητα. Να μεταγγίζουν στον κόσμο ιδέες, σκέψεις, προβληματισμούς, συναισθήματα. Να προχωρήσουν το θέατρο πιο πέρα, να προχωρήσουν τον κόσμο πιο πέρα.

Μια ματιά στο αρχείο

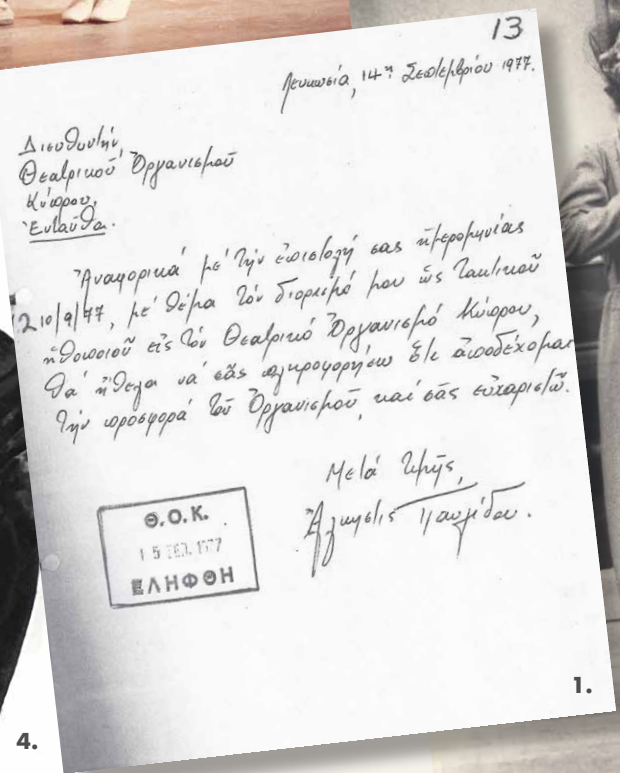
Φωτογραφικό αφιέρωμα στην Άλκπστη Παυλίδου (1946-2020)

5.

2.

4.

6.

3.

9.

7.

8.

Μάσκα

Ηθοποιός (γενν. Λευκωσία) | Σπούδασε στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου (1973-1976). Η Άλκπστη Παυλίδου, μία από τις πιο γλυκές, ταπεινές και ευγενείς δημιουργούς του κυπριακού θεάτρου, κατέγραψε σημαντικές στιγμές στο θεατρικό σανίδι, καλύπτοντας ένα ευρύ φάσμα ρόλων του παγκόσμιου δραματολογίου. Η παρουσία της στον ΘΟΚ ήταν αισθητή, γόνιμη και πλούσια, με πέραν των 100 ρόλων στο ενεργητικό της επί 27 χρόνια. «Η αγάπη του κόσμου είναι ευλογία», έλεγε συνεχώς, ανταποδίδοντας με το χαμόγελό της, σεμνά και με ευγνωμοσύνη, την αγάπη που εισέπραξε σε όλο τον καλλιτεχνικό βίο της. Έφυγε από τη ζωή στις 5 Οκτωβρίου 2020.

1. Χειρόγραφη επιστολή αποδοχής του διορισμού της στον ΘΟΚ ως τακτικής ηθοποιού
2. Ατομικό δελτίο της ηθοποιού
3. Τα δύο μαγεμένα δενδράκια του Ευγένιου Σβαρτς I 1976 [Στιγμιότυπα πρόβας (κολάζ φωτογραφιών)]
4. Ικέτιδες του Ευριπίδη I 1978 Άλκπστη Παυλίδου (Χορός Ικέτιδων)
5. Ο Μορμόλτς του Ράινερ Χάφελντ I 1978 Λένια Σορόκου (Θεία/Δασκάλα), Σταύρος Λούρας (Ρίγκς), Άλκπστη Παυλίδου (Μάνια), Ευτύχιος Πουλαΐδης (Θείος/Γιατρός)
6. Οίκος ευγενίας «Η Ευτυχιωμένη Δύσις» του Μανώλη Κορρέ I 1979 Άλκπστη Παυλίδου (Κατίνα), Πατρίτσια Πεττεμερίδου (Ρένα)
7. Λυσιστράτη του Αριστοφάνη I 1981 Έλλη Κυριακίδου (Λαμπιτιά), Φλωρεντία Δημητρίου (Κλεονίκη), Σταύρος Λούρας (1η Γυναίκα), Άλκπστη Παυλίδου (Μυρρίνη), Κώστας Δημητρίου (2η Γυναίκα), Μήδεια Χάννα (Χορός Γυναικών), Ρέα Φραγκοφίνου (Χορός Γυναικών), Άντρος Κρητικός (4η Γυναίκα), Λένια Σορόκου (Λυσιστράτη), Ανδρέας Μουσουλιώτης (3η Γυναίκα)
8. Ηλέκτρα του Σοφοκλή I 1983 Άλκπστη Παυλίδου (Χορός), Ειρήνη Παπά (Ηλέκτρα), Δέσποινα Μπεμπεδέλη (Χορός), Ανδριανή Μαλένη (Χορός)
9. Το γατάνι του Μιχάλη Πασιαρδή I 1985 Γιώργος Μουαϊμης (Φωτογράφος), Ανδρέας Μαραγκός (Βαρνάβας), Πίτσα Αντωνιάδου (Θεοδωσία), Νεόφυτος Νεοφύτου (Δημήτρης), Λένια Σορόκου (Αναστασία), Κώστας Βήχας (Γαμπρός), Άλκπστη Παυλίδου (Αντρούλλα), Έλλη Κυριακίδου (Ελένη)

10.β

10.α

11.

14.

16.

13.

12.

15.

Μια ματιά στο αρχείο Φωτογραφικό αφιέρωμα στην Άλκπστη Παυλίδου (1946-2020)

10. *Εκάβη* του Ευριπίδη | 1988
α: Άλκπστη Παυλίδου (Πολυξένη), Δέσποινα Μπεμπεδέλη (Εκάβη)
β: [Στιγμιότυπο μετά το τέλος της παράστασης]
Άλκπστη Παυλίδου, Κύνθια Παυλίδου, Γιώργος Βασιλείου

11. *Η άνοδος του Αρτούρο Ούι* του Μπέρτολτ Μπρεχτ | 1990
[Συντελεστές, ηθοποιοί και τεχνικό προσωπικό της παραγωγής]
Ευτύχιος Πουλαΐδης, Σταύρος Λούρας, Στέλιος Καυκαρίδης, Σπύρος Ιωαννίδης, Άντς Παρτζίλης, Δέσποινα Μπεμπεδέλη, Κώστας Δημητρίου, Άλκπστη Παυλίδου, Χάινς Ούβε-Χάους, Λένια Σαρόκου, Νεόφυτος Νεοφύτου, Σταμάτης Μικαλινός, Στέλιος Αρόπης, Φαίδρος Στασίνας, Κώστας Βήκας, Πάμπος Χαραλάμπος, Λεάνδρος Παναγιωτίδης, Κυριάκος Σάββα

12. *Τρεις αδελφές* του Άντον Τσέχωφ | 1993
Άλκπστη Παυλίδου (Όλγα), Χριστίνα Παυλίδου (Ειρήνα)

13. *Η στρίγγλα που έγινε αρνάκι* του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ | 1998
[Στιγμιότυπο πρόβας]
Ισίδωρος Σιδέρης, Γιώργος Μουαΐμης, Βαρνάβας Κυριαζής, Άλκπστη Παυλίδου, Αννίτα Σαντοριναίου, Σταύρος Λούρας

14. *Μακμπέθ* του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ | 2000
Άλκπστη Παυλίδου (Λαΐδη Μακντάφ), Γιωργής Τσουρής (Γιος της Λαΐδης Μακντάφ)

15. *Ο γλάρος* του Άντον Τσέχωφ | 2001
Βαρνάβας Κυριαζής (Ντορν), Άλκπστη Παυλίδου (Πωλίνα)

16. *Μυρμιδόνες, Νηρηίδες, Φρύγες* του Αισχύλου σε ανασύνθεση Ηλία Μαλανδρή | 2004
Άλκπστη Παυλίδου (Μοιρολογίστρα)

Ακολουθούν στον ΘΟΚ

ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΘΟΚ

ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Δράσεις 2020-2021/Νέος σε έρημο νησί

Τ'ερας

του Ντάνκαν Μακμίλλαν

Σκηνοθεσία-Μετάφραση
ΜΑΡΙΑ ΙΟΛΗ ΚΑΡΟΛΙΔΟΥ

Δραματουργία
ΕΛΕΝΗ ΜΟΛΕΣΚΗ

Σκηνικά-Κοστούμια
ΕΛΕΝΗ ΙΩΑΝΝΙΝΟΥ

Μουσική-Σχεδιασμός ηχοτοπίου
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κίνηση
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΟΦΗ

Παίζουν
ΕΙΡΗΝΗ ΑΝΔΡΕΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΑΟΥΣΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΟΥΛΗΣ, ΜΗΔΕΙΑ ΧΑΝΝΑ

ΕΚΤΟΣ ΕΔΡΑΣ

Ντα

του Χιου Λέοναρντ

Μετάφραση
ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΕΛΙΣ

Σκηνοθεσία
ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΝΑΡΙΔΟΥ-ΚΑΡΣΕΡΑ

Δραματουργική επεξεργασία
ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΝΑΡΙΔΟΥ-ΚΑΡΣΕΡΑ – ΦΩΤΗΣ ΦΩΤΙΟΥ

Σκηνικά-Κοστούμια
ΘΕΛΜΑ ΚΑΣΟΥΛΙΔΟΥ

Μουσική
ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Βοηθός σκηνοθέτιδας
ΦΩΤΗΣ ΦΩΤΙΟΥ

Παίζουν
ΦΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΒΗΧΑΣ
ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ, ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΦΙΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΤΣΙΟΣ, ΒΑΛΑΝΤΩ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
ΕΛΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΦΗ, ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΧΡΙΣΤΟΦΙΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ – ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

Δημιουργική Γραφή για το Θέατρο (II)
με τη Δρα Μαρία Ιωάννου

Εργαστήρι Παρα-φωνίας B(e) Flat
με την Κάλια Λοΐζου

ΑΥΤΟ-ΣΧΕΔΙΑ-ΖΩ: Από την «ενική» ιδέα στη
συλλογική δράση και την καθολική εμπειρία
με τη Στέλια Δημητρίου-Μιχαηλίδου

«Dragon Dreaming» και «Thinking Out of the Box»
με τον Βασίλη Φιλί

Βιωματικό Μεταμορφωτικό εργαστήρι
Δραματοθεραπείας
με την Κάτια Τάκκου

Δημιουργική Γραφή για το Θέατρο (III)
με τη Δρα Μαρία Α. Ιωάννου

Exploring our physical potential for transformation
με τον Μιχάλη Αριστείδου

Θεατρικές συνθήκες. Ο Δούρειος Ίππος για
επικοινωνία με τα παιδιά και τους εφήβους
με την Ελένη Αναστασίου

Θέατρο του εδώ και τώρα.
Η τεχνική των Δράσεων στο θεατρικό κείμενο
με την Μαρία Ιόλη Καρολίδου

Τα Στερεότυπα στην Υποκριτική
με τη Ζωή Ξανθοπούλου

Κίνηση και λόγος
με την Εύη Δημητρίου

Συνδέοντας τη φωνή με το σώμα vol.2
με τον Δημήτρη Σπύρου

* Πληροφορίες για τις ακριβείς ημερομηνίες των παραστάσεων
και των εργαστηρίων θα δοθούν στο επόμενο τεύχος.

Τα νέα του ΘΟΚ

Podcasts από τον ΘΟΚ

Η *Οδύσσεια* του Ομήρου,
στη μετάφραση του Δ.Ν.
Μαρωνίτη, σε podcast από
τον Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου

Ο Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου με
ιδιαίτερη χαρά ανακοινώνει την πα-
ραγωγή μιας σειράς ηχογραφήσεων
με τη μορφή podcast, στην οποία 24
ηθοποιοί της Κύπρου θα διαβάσουν την
Οδύσσεια του Ομήρου στη μοναδική με-
τάφραση του Δ.Ν. Μαρωνίτη, που απο-
τέλεσε έργο ζωής του μεγάλου Έλληνα
κλασικού φιλόλογου και μεταφραστή.

Το ανυπέρβλητο σε τεχνική, περιεχό-
μενο, ιστορική και εκπαιδευτική αξία
έπος θα παραχθεί με τη σύγχρονη
τεχνολογία των podcasts, τεχνολογία
που επιτρέπει στους ακροατές να «κατε-
βάσουν» την ηχογραφημένη ανάγνωση
στον υπολογιστή, το κινητό ή το τάμπλετ
τους και να την ακούσουν οποιαδήποτε
στιγμή. Κάθε ηθοποιός θα κληθεί να
αναγνώσει μία ραψωδία και να «ζωντανέψει»
με τη φωνή του το ομηρικό σύμ-
μπαν, μέσα από το προσωπικό ύφος,
το συναίσθημα και την ευαισθησία του.
Η μετάφραση του Δ.Ν. Μαρωνίτη,
που εκδόθηκε το 2009 είναι, μαζί με
τη μετάφραση της *Ιλιάδας*, η κορυφαία
παρακαταθήκη ενός από τους σημαντι-
κότερους διανοούμενους του σύγχρο-
νου ελληνισμού, μια ανεπανάληπτη
μεταφορά του γλωσσικού και ρυθμι-
κού πλούτου του πρωτότυπου αρχαίου
κειμένου στη νέα ελληνική γλώσσα.

Οι ηθοποιοί που έχουν κληθεί για την
παρουσίαση των ραψωδιών είναι οι
εξής: Προκόπης Αγαθοκλέους, Ρεβέ-
κα Αποστολοπούλου, Μαρίνα Αργυρί-
δου, Άννα Γιαγκώζη, Δήμητρα Δημη-
τριάδου, Κώστας Δημητρίου, Στέλιος
Καυκαρίδης, Μυρτώ Κουγιάλη, Ντόρις

Κυριακίδου, Κωστάκης Κωνσταντί-
νου, Σταύρος Λούρας, Ντίνος Λύρας,
Μαρία Μίχα, Γιώργος Μουσκοβίας,
Μιχάλης Μουστάκας, Δέσποινα Μπε-
μπεδέλη, Έλενα Παπαδοπούλου, Ευτύ-
χιος Πουλλαΐδης, Αννίτα Σαντοριναίου,
Λένια Σορόκου, Σπύρος Σταυρινίδης,
Ανδρέας Τσέλεπος, Στέλα Φυρογένη,
Χρύσανθος Χρυσάνθου.

Αναλυτικές πληροφορίες για το πρό-
γραμμα και τον τρόπο με τον οποίο
μπορείτε να ακούσετε τη μοναδική
αυτή παραγωγή θα βρείτε στην ιστο-
σελίδα του ΘΟΚ.

PLAY #5 – PLAY again!

Το Κυπριακό Κέντρο Διεθνούς Ινστι-
τούτου Θεάτρου και ο Θεατρικός Ορ-
γανισμός Κύπρου, στο πλαίσιο των
προσπαθειών τους για ανάδειξη και
προώθηση της κυπριακής θεατρικής
γραφής, ενώνουν και πάλι τις δυνά-
μεις τους και ανακοινώνουν την πραγ-
ματοποίηση της πέμπτης διοργάνωσης
του προγράμματος PLAY.

Με γνώμονα την εδραίωση του προ-
γράμματος και τη βιωσιμότητα τέτοιων
καινοτόμων δράσεων και πρωτοβου-
λιών, οι διοργανωτές απευθύνουν
ανοιχτή πρόσκληση για υποβολή και-
νούργιων θεατρικών έργων τα οποία
δεν έχουν παρουσιαστεί επί σκηνής,
φέρνοντας κοντά συγγραφείς και
πρακτικούς του θεάτρου με στόχο να
δημιουργήσουν καλύτερες συνθήκες
για την ανάπτυξη της εντόπιας θεατρι-
κής γραφής.

Τα έργα που θα υποβληθούν για
συμμετοχή στο πρόγραμμα θα μελε-
τηθούν από ομάδα συμβούλων επε-
ξεργασίας κειμένου, η οποία απαρ-
τίζεται από τους: Θανάση Γεωργίου

(ηθοποιός, σκηνοθέτης), Χαράλαμπος
Γιάννου (θεατρικός συγγραφέας),
Μαρία Καυκαρίδου (φιλόλογος, θεα-
τρολόγος), Κώστα Μαννούρη (θεατρι-
κός συγγραφέας).

Η διαδικασία επεξεργασίας των έρ-
γων θα περιλαμβάνει τακτική συνεργα-
σία του συγγραφέα με τον σύμβου-
λο για περίοδο έξι μηνών, αλλά και
«κλειστές» αναγνώσεις με ηθοποιούς,
οι οποίες θα διοργανωθούν στο μέσο
της διαδικασίας επεξεργασίας. Στα
«κλειστά» αναλόγια, ο συγγραφέας
θα έχει την ευκαιρία να ακούσει το
έργο, καθώς και σχόλια από τους πα-
ρευρισκόμενους, με στόχο την τελική
επεξεργασία του έργου.

Το πρόγραμμα θα ολοκληρωθεί στα
μέσα Δεκεμβρίου του 2021 με τις
σκηνοθετημένες αναγνώσεις των
έργων τα οποία θα ολοκληρωθούν
μέσα από τη διαδικασία επεξεργασί-
ας και θα αξιολογηθούν ως έτοιμα για
σκηνική παρουσίαση. Η παρουσίαση
των έργων θα γίνει από επαγγελμα-
τίες του θεάτρου σε σκηνοθετημένη
ανάγνωση, ανοιχτή στο κοινό.

Κατά την παρουσίαση των σκηνοθε-
τημένων αναγνώσεων, ανεξάρτητη
επιτροπή, η οποία θα καταρτιστεί από
τους (συν)διοργανωτές, θα επιλέξει
τρία εκ των έργων για τη συμπεριλη-
ψή τους σε τόμο που θα εκδοθεί στο
πλαίσιο του προγράμματος PLAY.

Περισσότερες πληροφορίες για συμ-
μετοχή στο πρόγραμμα στην ιστοσελί-
δα του Οργανισμού. Τελευταία ημέρα
υποβολής θεατρικών έργων είναι η
26η Ιανουαρίου 2021.

Τα νέα του ΘΟΚ

Ο ΘΟΚ γιορτάζει 50 χρόνια ζωής και προσφοράς στον πολιτιστικό χάρτη της χώρας

Ο ΘΟΚ γιορτάζει τη συμπλήρωση μισού αιώνα ζωής και ετοιμάζει μια σειρά από σημαντικές δράσεις και εκδηλώσεις, τιμώντας τους ανθρώπους που εργάστηκαν για την εξέλιξη του και αντλώντας σπάνιο υλικό από το πλούσιο και ποικίλο αρχείο του. Πιο συγκεκριμένα, έχουν προγραμματιστεί μεταξύ άλλων:

- Μία **επετειακή έκδοση-λευκώμα** για την πενήνταχρονη ιστορία του Οργανισμού, σε επιστημονική επιμέλεια Δρα Αντώνη Πετρίδη, Αναπληρωτή Καθηγητή Κλασικών Σπουδών στο πρόγραμμα «Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό» στη Σχολή Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών του ΑΠΚΥ, και με τη συγγραφική συνδρομή σημαντικών καλλιτεχνών, πανεπιστημιακών, θεατρολόγων και δημοσιογράφων. Η έκδοση του λευκώματος θα πραγματοποιηθεί σε συνεργασία με το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών.

- Μία **εικαστική έκθεση-εγκατάσταση** από τους σκηνογράφους-εικαστικούς Έλενα Κοτασβήλι και Αλέξη Βαγιανό, που θα υποδέχεται τους θεατές στο Κεντρικό Κτίριο και θα αναδεικνύει μέσα από πρωτότυπο ιστορικό υλικό το μακρόχρονο και συνεχές καλλιτεχνικό έργο του ΘΟΚ.

- **Παραγωγή ποικίλου οπτικοακουστικού υλικού**, με σπάνια ντοκουμέντα, σε επιμέλεια Σταύρου Παπαγεωργίου, σκηνοθέτη κινηματογράφου.

- Μία **επετειακή εκδήλωση** σε σκηνοθεσία Παναγιώτη Λάρκου στην Κεντρική Σκηνή του ΘΟΚ.

Αναλυτικές πληροφορίες για κάθε δράση θα δοθούν στο επόμενο τεύχος.

Καλοκαιρινές παραγωγές

Παρά τη δύσκολη συγκυρία, ο ΘΟΚ δεν σταματά το σχεδιασμό του για το προσεχές καλοκαίρι. As μην ξεχνάμε εξάλλου ότι η περσινή καλοκαιρινή εμπειρία απέδειξε πως με τον κατάλληλο προγραμματισμό και το σεβασμό στην τήρηση των μέτρων η θεατρική ζωή μπορεί να συνεχιστεί εκεί όπου ηθοποιοί και κοινό συναντώνται διά ζώσης: στη σκηνή. Δύο είναι οι καλοκαιρινές παραγωγές που έχουν προγραμματιστεί για τον ερχόμενο Ιούλιο.

Αγαμέμνων του Αισχύλου, σε σκηνοθεσία Λέας Μαλένη

Η τραγωδία του Αισχύλου *Αγαμέμνων* αποτέλεσε το 1971 την εναρκτήρια παραγωγή του Οργανισμού και ανεβαίνει φέτος με αφορμή τον εορτασμό των 50 χρόνων από την ίδρυσή του. Πρόκειται για το πρώτο από τα τρία έργα της τριλογίας *Ορέστεια*, που αναφέρεται στην επιστροφή του Αγαμέμνονα από την Τροία και το φόνο του από την Κλυταιμνήστρα.

Εσμέ του Σπυρίδωνος Περεισιάδη, σε σκηνοθεσία Μαρίας Βρόντη

Πρόκειται για ένα δραματικό ειδύλλιο του 19ου αιώνα, σε δεκαπεντασύλλαβο στίχο, που εκτυλίσσεται τις παραμονές της εξέγερσης του 1821. Ο Περεισιάδης, συγγραφέας της περίφημης *Γκόλφως*, εστιάζει στη δύναμη της αγάπης που υπερνικά όλα τα εμπόδια, όσο ανυπέβλητα κι αν μοιάζουν. Η παράσταση συνδέεται με την επέτειο των 200 χρόνων από την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης.

Food for ΘΟΚ

Σε μια περίοδο όπου μας έχει λείψει η επαφή με το κοινό, ανοίγουμε ένα παράθυρο επικοινωνίας για να σας ακούσουμε.

Στείλτε μας προσωπικό μήνυμα (μέχρι 100 λέξεις) στο Facebook ή στο Instagram και μοιραστείτε μαζί μας τις εντυπώσεις που σας άφησε κάποια παραγωγή ή κάποια άλλη δράση/εκδήλωση του ΘΟΚ.

Δώστε μας feedback!

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Αντιγόνη Παπαφιλιππού
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
Σούλα Ζαβού

ΜΕΛΗ
Σωτηρούλα Γιασεμή
Ανθή Ζαχαριάδου
Γιώργος Λοίζου
Θεοδώρα Σάββα
Αλέξης Τσιελεπής
Αντρη Χατζηγεωργίου
Χρυσάιμη Ψηλογένη

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Σάββας Κυριακίδης

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ, ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟ
Λογιστής
Σάββας Χαραλάμπους
Ροδούλα Φιλίππου
Φωτεινή Κουρσάρη
Αθηνά Χατζηιωακείμ
Αντρη Χατζηπαπααναγιώτου

ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
Υπεύθυνος Λειτουργός
Μαρίνα Μαλένη

Νίκη Μουρουζή
ΤΜΗΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ/ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Υπεύθυνος Λειτουργός
Μαρία Ευσταθίου

Ανδρής Διαμαντίδης

ΤΜΗΜΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΩΝ
Υπεύθυνος Λειτουργός
Μάγδα Μακάρ

ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΟΣ
Κυριακή Αργυρού
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ
Θέμις Σώζου
Μαρία Σταφυλάρη-Κυριακού

Ιδιαίτερα Διευθυντή
Ειρήνη Αναστασίου
ΤΑΜΕΙΟ
Γεωργία Κωνσταντίνου
Κωνσταντίνα Σάββα

ΑΠΟΘΗΚΕΣ
Φώτης Μύθιλλος
Μαρία Σαραντή

ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΚΤΗΡΙΟΥ
Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ
Πέτρος Κουλέρμος

ΒΟΗΘΗΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
Ελένη Ζαφείρη
Έλενα Ανδρέου-Σεβαστίδου
Χριστίνα Φιλίππου
Ηλιάνα Φλωρίδου

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
Υπεύθυνος Εργαστηρίου
Κατασκευής Σκηνικών
Ιωάννης Χριστοδούλου

Ανώτερος Τεχνικός
Πέτρος Λουκά

Μηχανικοί Σκηνής
Μάριος Καραγαγιάς
Λύσανδρος Λυσάνδρου
Δώρος Τσολάκης

Χριστάκης Παναγή
Ανδρέας Ιορδάνου
Μιχάλης Σταύρου
Μενέλαος Μενελάου
Αντρέας Αντρέου

ΤΜΗΜΑ ΣΚΗΝΩΝ
Διευθυντής Σκηνής
Αχιλλέας Αχιλλέως

Βοηθός Διευθυντής Σκηνής
Κυριάκος Σάββα

Μαρία Χαραλάμπους
Κώστας Μενοίκου
Χάρης Ιωάννου

ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΙΣΜΟΥ
Ανώτερος Φωτιστής
Γεώργιος Κουκουμάς

Σταύρος Ευλαμπίου
Σταύρος Τάρταρης

ΤΜΗΜΑ ΗΧΟΥ
Γιώργος Χριστοφή
Στράτος Σταμάτης

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ
Σπύρος Ιωαννίδης

ΑΜΠΙΓΙΕΣ
Μηλίτσα Βίκτωρος
Μαρία Χαραλάμπους

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Κωνσταντία Γερολεμίδου
Αννα Κύζα

ΘΥΡΩΡΟΙ/ΤΑΞΙΘΕΣΙΑ
Υπεύθυνος Υποδοχής
Θέμις Νικολάου

Στέλλα Ανδρέου-Χριστοδούλου
Φαίη Αρότη
Ρίτα Αχιλλέως
Χριστίνα Κάσια
Λούης Κόνιαλης
Μάριος Κόνιαλης
Κατερίνα Φαρμακίδου
Κωνσταντίνα Χαραλαμπίδου
Αντρη Σκουφαρίδου
Ραφαέλλα Νεοφύτου
Βασιλεία Γέρου
Αργυρή Ηλία
Παναγιώτα Αντωνίου

Γενικές Πληροφορίες

ΘΕΑΤΡΟ ΘΟΚ

Κεντρική Σκηνή
Νέα Σκηνή
Σκηνή 018
Ταμείο

Γρηγόρη Αυξεντίου 9
1096 Λευκωσία

Γραφεία:
22864300

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΘΟΚ

€12
€6*

* Μειωμένο εισιτήριο ισχύει για: τη Σκηνή 018 (παιδιά και γονείς), ανέργους, συνταξιούχους, πολύτεκνους με την επίδειξη του αντίστοιχου αποδεικτικού εγγράφου, άτομα κάτω των 25 ετών με την επίδειξη πολιτικής ταυτότητας

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ / ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

Λευκωσία: Ταμείο Θεάτρου ΘΟΚ, τηλ. 77772717 (Τρίτη-Κυριακή 10:00-13:30 & 16:00-18:00), και ηλεκτρονικά στη σελίδα www.thoc.org.cy

Λεμεσός: Ταμείο Πατίχειου Δημοτικού Θεάτρου, τηλ. 25372777 (Δευτέρα - Παρασκευή 10:00-13:00 & 16:00-19:00, Σάββατο 10:00-13:00), και ηλεκτρονικά στη σελίδα www.patihio.com.cy
Ταμείο Θεάτρου Ριάλτο, τηλ. 77777745 (Δευτέρα-Παρασκευή 10:00-15:00), και ηλεκτρονικά στη σελίδα www.rialto.com.cy

Σωτήρα, Λάρνακα & Πάφος: Ηλεκτρονικά στη σελίδα www.thoc.org.cy

- Δεν υπάρχει δυνατότητα τηλεφωνικής προκράτησης θέσεων (εξαιρείται το Θέατρο Ριάλτο)
- Οι θεατές παρακαλούνται να προσέρχονται στο θέατρο 45 λεπτά πριν από την έναρξη κάθε παράστασης.
- Η χρήση μάσκας είναι υποχρεωτική εκ μέρους των θεατών με την είσοδό τους στο θέατρο, κατά τη μετακίνησή τους στους κοινόχρηστους χώρους, κατά τη διάρκεια της παράστασης, αλλά και κατά την αποχώρησή τους από το θέατρο.

Φωτογραφία: ©Βοϊσάνα Λοϊζου

77 77 27 17

THOC.ORG.CY

 [ΕΘΟΚ/THOC](#)

 [th.o.c](#)

 [THOC](#)

Μέλος της Συνόδου
των Θεάτρων της Ευρώπης

